Τὸ φύλλον δραχ. 3 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932 Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 120. Ἑξάμηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ, Αἰγύπτου χρύσια διατιμ. 50· Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος | *Ἀθῆναι, 2 Νοεμβρίου 1940* | *Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 49*

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΙΣΤΟΡΙΣΤΑΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. ΜΠΕΝΕΤΤ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Ὅταν ντυθῇς, ξαναεῖπε ἡ μὶς Μιντσίν, μπορεῖς νὰ ἔρθῃς νὰ παρακολουθήσῃς τὸ μάθημα μαζὶ μὲ τὶς συμμαθήτριές σου. Γιὰ σήμερα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κάνῃς ἄλλα ψώνια.

Ὅταν, μιὰ ὥρα ἀργότερα ἡ Σάρα μπῆκε στὴν αἴθουσα ὁλόκληρη ἡ τάξη ἔμεινε σὰν κεραυνόπληκτη.

— Καλέ, γιὰ ἴδες! ἔκανε ἡ Τζέσση σκουντώντας τὴν Λαβίνια μὲ τὸν ἀγκῶνα. Γιὰ κοίταξε τὴν πριγκήπισσα Σάρα!

Ὅλων τὰ μάτια ἦταν καρφωμένα ἐπάνω στὴ Σάρα. Ἡ Λαβίνια γύρισε κι' αὐτὴ τὰ μάτια της καὶ τὴν κοίταξε κι' ἔγινε κόκκινη σὰν ἀστακός. Ἦταν πραγματικὰ ἡ πριγκήπισσα Σάρα, ὅπως εἶχαν νὰ τὴν ἴδοῦν ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς μεγάλης της συμφορᾶς. Οἱ μαθήτριες δὲν ἀναγνώριζαν πιὰ τὸ κοριτσάκι ποὺ δύο ὧρες πρωτύτερα εἶχαν ἰδεῖ στὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας. Ἡ Σάρα φοροῦσε πάλι ἕνα φόρεμα σὰν ἐκεῖνα ποὺ τόσο τῆς ζήλευε ἡ Λαβίνια, ἕνα φόρεμα ἀπὸ λαμπρὸ ὀφασμακαὶ θαυμάσιαραμμένο. Τὰ μικρά της πόδια φοροῦσαν κομψὰ παπούτσια καὶ τὰ μαλλιά της ποὺ πρῶτα, καθὼς τῆς ἔπεφταν στὸ πρόσωπο τὴν ἔκαναν νὰ μοιάζῃ σὰν ἀγριεμμένο ἀλογάκι, ἦταν τώρα ὡραῖα κτενισμένα καὶ δεμένα μὲ μιὰ μεταξωτὴ κορδέλλα.

— Θὰ τῆς ἔτυχε ἴσως καμμιὰ κληρονομιά, ψιθύρισε ἡ Τζέσση. Πάντα εἶχα τὴν ἰδέα ὅτι κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ θὰ τῆς τύχαινε. Εἶναι τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τ' ἄλλα κορίτσια.

—Ἴσως νὰ τὴν θυμήθηκαν τ' ἀδαμαντωρυχεῖα της καὶ νὰ τῆς ἔστειλαν χαιρετίσματα, εἶπε ἡ Λαβίνια μὲ κακεντρέχεια. Ἔλα τώρα, μὴν τὴν κοιτᾶς ἔτσι σὰν σαστισμένη. Τί χαζὸ κορίτσι ποὺ εἶσαι, Θέ μου!

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν τὰ δύο κορίτσια τελείωσαν τὸ ὡραῖο τους τσαΐ, ἡ Σάρα κάθησε χάμω στὸ χαλὶ καὶ ἔμεινε σιωπηλὴ ἐπὶ πολλὴν ὥρα κοιτάζοντας ἀφηρημένη τὴ φωτιά.

— Πλάθετε πάλι τίποτε μὲ τὸ μυαλό σας, μίς; ρώτησε ἡ Μπέκυ μὲ σεβασμό.

Γιατὶ ἡ Μπέκυ γνώριζε πὼς ὁποτε ἡ Σάρα κοίταζε τὴ φωτιὰ μὲ τόσο ρεμβαστικὰ μάτια θὰ ἑτοίμαζε πάντα κάποια ὡραία καινούργια ἱστορία. Μὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Σάρα κούνησε τὸ κεφάλι της.

—Ὄχι, ἀπάντησε, σκέπτομαι μονάχα τί πρέπει νὰ κάνω. Δὲν παύω νὰ συλλογίζομαι ὅλη μέρα τὸν φίλο μου. Ἂν δὲν θέλει νὰ φανερωθῇ ποιὸς εἶναι, δὲν ἐπιτρέπεται καὶ σὲ μένα νὰ ψάξω νὰ τὸν βρῶ. Θὰ ἤθελα ὅμως τόσο πολὺ νὰ μάθῃ πόση εὐγνωμοσύνη τοῦ ἔχω καὶ τί μεγάλη εὐτυχία μοῦ ἔδωσε. Γιατὶ αὐτοὶ ποὺ ἔχουν καλὴ καρδιὰ αἰσθάνονται μεγάλη ἱκανοποίηση ὅταν μαθαίνουν τὴ χαρὰ ποὺ ἔδωσαν. Αὐτὸ τοὺς ἀρέσει περισσότερο ἀπὸ τό ν' ἀκοῦν εὐχαριστίες κι' ἄλλα τέτοια. Θὰ ἤθελα...

Ἡ ματιά της ἔπεσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐπάνω σ' ἕνα τραπεζάκι ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰν ἄκρη τῆς κάμαρας. Ἡ Σάρα τὸ εἶχε βρεῖ τοποθετημένο στὴ θέση του αὐτὴ λίγες μέρες πρωτύτερα. Κι' ἐπάνω στὸ τραπεζάκι ἦταν βαλμένο χαρτί, φάκελλοι, μιὰ κομψὴ καλαμαριὰ καὶ πέννες.

—Ὤ, φώναξε, πῶς δὲν τὸ σκέφθηκα πρωτύτερα!

Σηκώθηκε καὶ ἔφερε τὸ τραπεζάκι, κοντὰ στὴ φωτιά.

—Θὰ τοῦ γράψω ἕνα γράμμα, εἶπε, καὶ θὰ τ' ἀφήσω ἐπάνω στὸ τραπέζι, ἔτσι ὥστε νὰ φαίνεται. Ἴσως τότε ἐκεῖνος ποὺ φέρνει τὸ βραδυνό μας φαγητὸ θὰ καταλάβῃ γιὰ ποιὸν προορίζεται καὶ θὰ τοῦ τὸ πάῃ.

Καὶ παίρνοντας τὴν πέννα ἔγραψε:

«Ἐλπίζω νὰ μὴ σᾶς κακοφανῇ ποὺ σᾶς γράφω, ἐνῶ ἐσεῖς δὲν θέλετε νὰ φανερώσετε τ' ὄνομά σας. Σᾶς παρακαλῶ, μὴ νομίσετε πὼς ψάχνω ν' ἀνακαλύψω τίποτε. Θέλω μόνο νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ποὺ φανήκατε τόσο καλός, τόσο μοναδικὰ καλὸς μαζί

Ὅταν ἡ Σάρα μπῆκε μέσα, ὁλόκληρη ἡ τάξη ἔμεινε σὰν κεραυνόπληκτη (Σελ. 429 στ. α')

μου καὶ κάνατε τὴ ζωή μου σωστὸ παραμύθι. Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη, σᾶς ἔχω τόση εὐγνωμοσύνη — κι' ἡ Μπέκυ κι' αὐτὴ εἶναι εὐτυχισμένη καὶ νοιώθει εὐγνωμοσύνη ὅπως κι' ἐγώ, γιατὶ κι' αὐτὴ ὅπως κι' ἐγὼ ζῆ μὲς στὸ παραμύθι. Εἴμαστε μόνες, πεινούσαμε καὶ κρυώναμε· καὶ πόσο ἄλλαξαν ὅλα χάρις σὲ σᾶς. Σᾶς παρακαλῶ, ἀφῆστε με νὰ σᾶς πῶ μιὰ λέξη μοναχά. Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ὦ εὐχαριστῶ!

Τὸ κοριτσάκι τῆς Σοφίτας».

* * *

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἡ Σάρα ἄφησε τὸ γράμμα ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ τὸ βράδυ ὅταν ξανανέβηκε δὲν τὸ βρῆκε πιά. Ἔτσι ἡ μικρὴ ὀρφανὴ ἔμαθε ὅτι ὁ Μάγος εἶχε λάβει τὸ γράμμα της καὶ αἰσθάνθηκε ἄφατη χαρά. Ἀφοῦ ἔφαγαν κάθησε κοντὰ στὴ φωτιὰ καὶ διάβαζε τῆς Μπέκυ ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τὰ καινούργια βιβλία, ὅταν ἄφησε τὸ διάβασμα καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι ξαφνιασμένη. Ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος εἶχε φθάσει στ' αὐτιά της, καὶ τῆς φάνηκε πὼς ἐρχόταν ἀπ' τὸ φεγγίτη. Καὶ ἡ Μπέκυ εἶχε κι' αὐτὴ ἀκούσει, γιατὶ εἶχε σηκώσει τὸ κεφάλι της καὶ φαινόταν τρομαγμένη.

— Κάτι εἶναι ἐκεῖ ἐπάνω, μίς, ψιθύρισε.

— Ναί, εἶπε ἤρεμα ἡ Σάρα, θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶναι μιὰ γάτα καὶ θέλει νὰ μπῆ μέσα.

Πῆγε κατὰ τὸ φεγγίτη. Ἀπ' ἔξω ἀκουγόταν ἕνα ἐλαφρὸ ξύσιμο. Ἔξαφνα μιὰ ἀνάμνηση ἦρθε στὸ μυαλὸ τῆς Σάρας καὶ ἄρχισε νὰ γελάῃ ἐλαφρά· θυμόταν κάποιο μικρὸ παρείσακτο ποὺ ἄλλη μιὰ φορὰ εἶχε ξαναμπῆ στὴ σοφίτα της καὶ ποὺ σήμερα πρὶν ἀπὸ λίγες ὧρες τὸν εἶχε δῆ νὰ κάθεται μελαγχολικός, σκαρφαλωμένος στὴ ράχη μιᾶς πολυθρόνας, πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ «κυρίου ἀπὸ τὶς Ἰνδίες»

—Ἂν ἦταν ἡ μικρούλα μαϊμοῦ; εἶπε. Ἂν τὸ ἔχει σκάσει πάλι; Ὤ, πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἦταν αὐτή!

Ἀνέβηκε σὲ μιὰ καρέκλα, ἄνοιξε μὲ προσοχὴ τὸ φεγγίτη καὶ κοίταξε ἔξω. Εἶχε χιονίσει ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ ἐκεῖ, κοντὰ στὸ φεγγίτη, ἀπάνω στὰ στρῶμα τοῦ χιονιοῦ εἶδε ἕνα μικρὸ κορμάκι ποὺ ἔτρεμε ὁλόκληρο, ἐνῷ μιὰ μαύρη μουσουδίτσα τὴν κοίταζε παραπονετικά.

—Ἡ μαϊμουδίτσα εἶναι, εἶπε. Ἔφυγε ἀπὸ τὴ σοφίτα τοῦ λασκάρ κι' εἶδε τὸ φῶς ἀπὸ τὸ φεγγίτη μας καὶ ἦρθε σὲ μᾶς.

— Θὰ τὴν πάρετε μέσα; ρώτησε ἡ Μπέκυ.

—Ὤ, βέβαια, ἀπάντησε ἡ Σάρα. Κάνει πολὺ κρύο ἔξω καὶ τὰ ζωάκια αὐτὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητα. Θὰ δοκιμάσω νὰ τὴν πιάσω μὲ τὸ καλό.

Ἀπλωσε τὸ χέρι της πρὸς τὴ μαϊμουδίτσα καὶ ἄρχισε νὰ τῆς μιλάῃ γλυκά, ὅπως μιλοῦσε στὰ σπουργίτια.

—Ἔλα, χρυσό μου, εἶπε, δὲν θὰ σοῦ κάνω κακό.

Ἡ μαϊμοῦ γνώριζε πολὺ καλὰ πὼς δὲν θὰ τῆς ἔκανε κακό. Τὸ εἶχε καταλάβει προτοῦ ἡ Σάρα τὴν ἀγγίξῃ.

Ἄφησε ὑπάκουα τὴ μικρὴ νὰ τὴν πιάσῃ καὶ ὅταν βρέθηκε στὰ χέρια της, σφίχτηκε στὴν ἀγκαλιά της ἐνῷ μὲ τὰ λεπτὰ δαχτυλάκια της ἔπιασε μιὰ μπούκλα ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τῆς Σάρας καὶ μὲ τὰ λυπημένα παιδιάστικα μάτια της τὴν κοίταζε κατάμματα.

— Τί χαριτωμένη ποὺ εἶναι, ἔλεγε ἡ Σάρα τρυφερὰ καθὼς τὴν χάϊδευε. Ἀγαπῶ πολὺ ὅλα τὰ μικρὰ ζωάκια.

Ἡ μαϊμουδίτσα ἦταν ἐνθουσιασμένη ποὺ τὴν πῆγαν κοντὰ στὴ φωτιὰ κι' ὅταν ἡ Σάρα τὴν ἐγκατέστησε πάνω στὰ γόνατά της ἄρχισε νὰ τῆς κοιτάζῃ αὐτὴ καὶ τὴ Μπέκυ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον.

— Δὲν εἶναι καὶ πολὺ ὄμορφη, εἶπε διστακτικὰ ἡ Μπέκυ. Ἔ, μίς, τί λέτε;

— Μοιάζει σὰν ἕνα πολὺ ἄσχημο μωρό, εἶπε ἡ Σάρα. Μὰ ὡστόσο ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ πολύ. Ἴσως νὰ στενοχωριέται καὶ ἡ ἴδια ποὺ εἶναι τόσο ἄσχημη, συνέχισε μὲ ὕφος συλλογισμένο, καὶ νὰ τὸ σκέπτεται αὐτὸ ὅλη ὥρα. Μὰ ἄραγε σκέπτεται κιόλας τίποτε; Μαϊμουδίτσα μου, μικρούλα μου, ἔχεις ψυχὴ ἄραγε;

Ἡ μαϊμοῦ, ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντηση, σήκωσε τὸ χεράκι της καὶ ἔξυσε τὸ κεφάλι της.

— Τί θὰ τὴν κάνετε; ρώτησε ἡ Μπέκυ.

— Ἀπόψε θὰ τὴν κρατήσω μαζί μου καὶ αὔριο θὰ τὴν πάω στὸν ἀφεντικό της. Πολὺ θὰ μοῦ κοστίσῃ ποὺ θὰ σὲ χωριστῶ, μαϊμουδίτσα μου, μὰ εἶναι ἀνάγκη. Δίχως ἄλλο θ' ἀγαπᾶς τὴν ἀληθινή σου οἰκογένεια περισσότερο ἀπὸ μένα. Ἐγὼ εἶμαι μιὰ γνωριμιὰ περαστική.

Ὅταν ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ, ἔκανε ἕνα μικρὸ βαθούλωμα στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ της. Ἡ μαμουδίτσα κουλουριάστηκε καὶ κοιμήθηκε στὸ βαθούλωμα ἐκεῖνο, σὰν μικρὸ παιδὶ ποὺ εἶναι ἐνθουσιασμένο μὲ τὸ καινούργιο του σπίτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

«Αὐτὴ εἶναι!»

Τὸ ἄλλο πρωὶ τρία ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς Μεγάλης Οἰκογένειας βρίσκονταν στὸ γραφεῖο τοῦ «κυρίου ἀπὸ τὶς Ἰνδίες» καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν διασκεδάσουν μὲ κάθε τρόπο. Δὲν εἶχαν ἔρθει, ἄλλωστε, στὸ σπίτι του παρὰ μόνον γιατὶ τὰ εἶχε προσκαλέσει αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ ἔρθουν. Τώρα καὶ λίγον καιρὸ ὁ κ. Κάρρισφορδ ζοῦσε μέσα στὴν ἀμφιβολία καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ ἀμφιβολία εἶχε γίνει ἀγωνία πραγματικὴ γιατὶ περίμεναν νὰ γυρίσῃ ὁ κ. Καρμίκαελ ποὺ τὸ ταξίδι του στὴ Στοκχόλμη εἶχε κρατήσει πολὺ περισσότερο καιρὸ ἀπ' ὅ,τι φαντάζονταν ἐξ ἀρχῆς. Μὲ μεγάλη δυσκολία εἶχε κατωρθώσει ν' ἀνακαλύψῃ ἐκεῖ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ζητοῦσε κι' ὅταν ἐπιτέλους μπόρεσε νὰ βρῆ τὴν πραγματική τους διεύθυνση ἔμαθε πὼς ἔλειπαν σὲ ταξίδι καὶ ἀποφάσισε νὰ μείνῃ στὴ Στοχόλμη καὶ νὰ τοὺς περιμένῃ νὰ γυρίσουν.

Ὁ κ. Κάρρισφορδ ἦταν καθισμένος στὴ μεγάλη πολυθρόνα του καὶ ἡ Μπέττη εἶχε καθήσει σταυροπόδι ἐπάνω στὸ χαλί, μπρὸς στὰ πόδια του. Ἡ Μπέττη ἦταν ἡ ἀδυναμία του. Ἡ Νόρα καθόταν σ' ἕνα σκαμνάκι καὶ ὁ Ντόναλτ εἶχε καβαλλικέψῃ τὸ κεφάλι τῆς λεοπάρδαλης ποὺ ἦταν ἁπλωμένη σὰν χαλὶ μπρὸς στὸ τζάκι.

— Μὴν κάνῃς τόση φασαρία, Ντόναλτ, εἶπε ἡ Μπέττη. Ὅταν κανεὶς ἔρχεται νὰ κάνῃ συντροφιὰ σὲ κάποιον δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν ξεκουφάνῃ μὲ τὶς φωνές του. Μήπως καὶ σᾶς κάναμε πολὺ θόρυβο, κύριε Κάρρισφορδ;

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

26 Ὀκτωβρίου

Ξημέρωσε, παιδιά, γιορτὴ
ἑλληνική, χαρῆτε,
περνῷ στὸ δρόμο μιὰ πομπή,
ἐβγᾶτε νὰ τὴ δῆτε.

Ὁ ἅγιος Δημήτρης πάει μπροστὰ
κι' ὁ Κωνσταντῖνος πλάϊ,
καὶ πίσω του ὁ ἑλληνικὸς
στρατὸς ἀκολουθάει.

Στὸν ἥλιο ἀστράφτουν τὰ σπαθιὰ
βγαλμένα ἀπὸ τὴ θήκη,
κ' ἄνθη στοὺς δρόμους καὶ χαλιὰ
στρώνει ἡ Θεσσαλονίκη.

Χάλκινες σάλπιγγες μπροστά,
«Παιδιὰ χαρῆτε», λένε,
καὶ πολλὰ μάτια ἑλληνικὰ
ἀπ' τὴ χαρά τους κλαῖνε!

ΡΙΤΑ ΜΠΟΥΜΗ-ΠΑΠΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ*

Ἀγαπητοί μου,

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μοῦ ἀνεκοίνωσε τὸ γράμμα τῆς παλιᾶς μας *Λιλάντας*, ποὺ σᾶς εἶπε στὴν ἀλληλογραφία της, μὲ λίγα λόγια, τὸ περιεχόμενό του. Πολὺ τιμητικὸ καὶ συγκινητικὸ γιὰ μένα! Γιατὶ ἡ ἀγαπητὴ αὐτὴ Διαπλασοπούλα καὶ πολύτιμη σήμερα συνεργάτριά μας — εἶναι ἡ κ. Αἴλα Καρακάλου-Καρανικόλα— προτείνει τίποτα λιγώτερο, τίποτα περισσότερο, παρὰ νὰ κάμουν τὰ Διαπλασόπουλα ἔρανο καὶ νὰ μοῦ στήσουν μιὰ προτομὴ ἀπὸ τώρα. Λέγω ἀπὸ τώρα, γιατὶ συνήθως οἱ προτομὲς καὶ τἀγάλματα τῶν ποιητῶν, τῶν συγγραφέων, τῶν καλλιτεχνῶν, στήνουνται μετὰ τὸ θάνατό τους. Ἀλλὰ ἡ *Λιλάντα* θέλει τὸ δικό μου μνημεῖο νὰ στηθῆ ἀπὸ ζώντας μου, γιὰ νἆναι τὸ πρῶτο ποὺ θὰ δίνῃ σ' ἕνα συγγραφέα τέτοια μεγάλη τιμή. Κι' ἔχει τὴν πεποίθηση πὼς ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα, παλιὰ καὶ νέα, «ποὺ μεγάλωσαν, μορφώθηκαν, φωτίσθηκαν ἀπὸ τὶς ἐμπνευσμένες Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές», θὰ δεχθοῦν τὴν πρότασή της μ' ἐνθουσιασμό, καὶ πὼς ἂν χρειάσθηκαν τόσα χρόνια γιὰ νὰ γίνῃ ἡ προτομὴ τοῦ Πολέμη, γιὰ τὴ δική μου δὲν θὰ χρειασθοῦν οὔτε τὰ μισά...

Ἡ Διάπλασις σᾶς εἶπε πὼς ἡ πρόταση τῆς *Λιλάντας* ἐνδιαφέρει πρῶτα-πρῶτα ἐμένα κι' ἐγὼ πρέπει νὰ πῶ τὴ γνώμη μου πρῶτος. Λοιπὸν τὴ λέω. Ἀφοῦ πεθάνω, ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλει — «ἐμοῦ θανόντος, γαῖα μιχθήτω πυρί», κατὰ τὸ ἀρχαῖο ρητό. Ἀλλὰ ὅσο ζῶ, δὲν θὰ ἤθελα, παιδιά μου, νὰ ἴδω αὐτὸ τὸ ἀνακάτωμα γῆς καὶ φωτιᾶς, αὐτὴ τὴν κοσμοχαλασιά. Γιατὶ σᾶς βεβαιῶ πὼς θὰ χαλοῦσε κόσμος μόλις θὰ γινόταν γνωστὸ πὼς τὰ Διαπλασόπουλα κάνουν ἔρανο γιὰ νὰ μοῦ στήσουν μνημεῖο. Θὰ γινόταν ἀληθινὴ ἐκστρατεία γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, κι' ἂν δὲν τὸ κατώρθωνε καὶ τὸ μνημεῖο κατασκευαζόταν, θὰ γινόταν μεγαλύτερη γιὰ νὰ μὴ στηθῆ. Ἐδῶ δίνω ἕνα ἔργο στὸ θέατρο καὶ τὸ βρίζουν πρὶν παιχθῆ—ὅπως συνέβη μὲ τὸ «Νύχτα γεμάτη θάματα» — ὄχι νἀκούσουν γιὰ προτομή μου ἀπὸ ζώντας! Θὰ μοῦ ἀρνηθοῦν κάθε ἀξία—πρώτη φορὰ θἄταν; — θὰ μοῦ ἀμφισβητήσουν κάθε δικαίωμα καὶ στὴ μικρότερη τιμή, καὶ θὰ ἰσχυρισθοῦν πὼς οὔτε μετὰ θάνατο δὲν θἄπρεπε νὰ μοῦ γίνῃ τόσο μεγάλη. Ὅλοι οἱ ζωντανοί, βλέπετε, ἔχουν ἐχθροὺς καὶ διῶκτες, κι' ἐγὼ περισσότερους ἴσως ἀπὸ κάθε ἄλλον. Γιατί; Εἶναι ποὺ κινοῦν τὸ φθόνο οἱ κάποιες μου ἐπιτυχίες κι' οἱ συμπάθειες ποὺ μοῦ δείχνει πάντα ὁ κόσμος; Εἶναι ποὺ ἐργάζομαι πολλά, πάρα πολλὰ χρόνια, κι' οἱ ἄλλοι βαρέθηκαν νὰ μὲ βλέπουν στὴ γραμμὴ τοῦ πυρός, τόσο ποὺ μερικοὶ ἔφθασαν νὰ ποῦν δημοσίᾳ πὼς εἶναι καιρὸς νὰ πάψω νὰ γράφω; Δὲν ξέρω, οὔτε μᾶς ἐνδιαφέρουν τώρα τὰ αἴτια. Τὸ γεγονὸς εἶναι πὼς ἔχω ἐχθρούς, ποὺ θὰ λάδουν πάλι τὴν εὐκαιρία νἀντενεργήσουν, νὰ ραδιουργήσουν — πρᾶγμα ποὺ καὶ μένα θὰ λυποῦσε, ἀλλὰ καὶ σᾶς...

Ἔπειτα, θἄχαν πολὺ ἄδικο αὐτοὶ ποὺ θὰ ἐφώναζαν; Δὲν τὸ πιστεύω. Προτομὴ ἀπὸ ζώντας εἶναι πάντα μιὰ πρόκληση, καὶ σὲ τέτοιες περιστάσεις τὸ περισσότερο ἴσως ἄδικο τὸ ἔχουν ἐκεῖνοι ποὺ προκαλοῦν. Γιατὶ νἀθετοῦμε τὶς καθιερωμένες συνήθειες; Κι' ἡ καθιερωμένη συνήθεια εἶναι νὰ στήνουνται τὰ μνημεῖα μετὰ θάνατο, γιατὶ μόνο ὁ θάνατος κατασιγάζει τὸ φθόνο, τὰ πάθη, καὶ κάνει τὶς διάφορες ἀξίες νὰ φαίνουνται ὅσες εἶναι καὶ νὰ ἐπιβάλλουνται σ' ὅλους. Κι' ἂν αὐτὸ δὲν συμβαίνῃ πάντα οὔτε μετὰ θάνατο — γιατὶ κάποτε τὰ πάθη ἐπιζοῦν — φαντασθῆτε ἂν εἶναι δυνατὸ νὰ γίνῃ ἀποζώντας. Ἡ *Λιλάντα* λέει πὼς ἡ προτομή μου θὰ ἦταν ἡ πρώτη ποὺ θὰ στηνόταν πρὶν πεθάνῃ ὁ τιμώμενος. Ἀλλὰ ξεχνᾷ τὸν Δημήτριο Καμπούρογλου, ποὺ ἐνῷ ζῆ καὶ βασιλεύει, μπορεῖ νὰ βλέπῃ τὴν προτομή του στημένη πρὸ πολλοῦ σὲ μιὰ πλατεῖα τῆς Πλάκας. Ποτὲ στὴ ζωή του ὁ Καμπούρογλους δὲν εἶχε ἐχθροὺς καὶ σήμερα κοντεύει 90 χρονῶν. Κι' ὅμως ἔφτασε νὰ στηθῆ λιγάκι πρόωρα ἡ προτομή του, γιὰ νὰ βρῆ ἐχθροὺς κι' αὐτὸς ὁ Καμπούρογλους: ἕνα πρωὶ, τὸ λευκὸ μνημεῖο βρέθηκε μαυρισμένο μὲ φοῦμο!

Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου. Μπορῶ ὅμως καὶ νὰ τὴν ἐπιβάλλω; Ὄχι βέβαια. Ἂν τὰ Διαπλασόπουλα δεχθοῦν τὴν πρόταση τῆς *Λιλάντας* καὶ θελήσουν νὰ μοῦ κάμουν προτομή, κανένα δικαίωμα δὲν ἔχω νὰ τὰ ἐμποδίσω. Ἕνα μόνο μπορῶ: Νὰ τὰ παρακαλέσω νὰ σκεφθοῦν, νὰ ἐκτιμήσουν τοὺς λόγους ποὺ εἶπα παραπάνω, καί... νὰ τὸ ἀναβάλουν. Θὰ μοῦ κάμουν χάρη. Θέλουν, πάλι, τοὺς ἀρέσει; νἀρχίσουν τὰ σημερινὰ Διαπλασόπουλα ἕναν ἔρανο ἀπὸ τώρα, γιὰ νἄχουν τὴν πρωταβουλία, ποὺ ἀλλοιῶς θὰ τὴν εἶχαν ἴσως ταὐριανά; Ἔστω. Ἀλλὰ θὰ δηλώσουν πὼς ἡ προτομή, ὅποτε κι' ἂν γίνῃ, θὰ στηθῆ ὅταν θὰ εἶναι καιρός. Κι' αὐτὸν τὸν καιρὸ μόνο ὁ Θεὸς θὰ τὸν ὁρίσῃ...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

* Ἡ Ἐπιστολὴ αὐτὴ γράφτηκε τὴν Παρασκευή, 25 Ὀκτωβρίου.

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

12.

— Τὸ ξέρω, φώναξε ὁ Ζόριακος μὲ θυμό, καὶ γι' αὐτὸ ἔφερα μαζί μου καράβια καὶ στρατιῶτες Δὲν ξέρω πόσοι τὴν ὑπερασπίζουνται, μὰ ὅσοι καὶ νἆναι, θὰ κατορθώσω νὰ πατήσω τὸ παλάτι καὶ νὰ τὴν πάρω μὲ τὴ βία.

Σκουπίζοντας τὰ μάτια του, ὁ Φλωράκης εἶπε:

— Ἕνας μόνο τὴν ὑπερασπίζεται, ἐγώ. Ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ πὼς θἄμουν ἀρκετὸς νὰ μὴ σᾶφήσω νὰ πατήσῃς τὸ παλάτι.

—Ἔτσι ἔ; Μόνος ἐσύ, θὰ τἄβαζες μὲ μένα καὶ μὲ χίλιους στρατιῶτες;

— Ναί, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶναι ἀνάγκη. Θὰ σοῦ προτείνω τώρα κἄτι ἄλλο, ποὺ θὰ λύσῃ τὴ διαφορά μας χωρὶς αἱματοχυσία: Ἂν σοῦ γεμίσω

ἔν' ἀπὸ τὰ καράβια σου χρυσάφι, φεύγεις χωρὶς νὰ ἐνοχλήσῃς καθόλου τὴ Χαριτίνη ;

Τὰ μάτια τοῦ Ζόρικου ἄστραψαν. Ἦταν πολὺ φιλοχρήματος.

— Μὰ ὑπάρχει σ' αὐτὸ τὸ παλάτι, ρώτησε, τόσο χρυσάφι ποὺ νὰ γεμίσῃ ὁλάκερο καράβι ;

— Τί σὲ μέλει ; ἀποκρίθηκε ὁ Φλωράκης. Δέχεσαι ;

— Δέχουμαι, εἶπε ὁ Ζόρικος.

— Πολὺ καλά. Πὲς στοὺς στρατιῶτες τοῦ πρώτου καραβιοῦ νὰ τὸ ἀδειάσουν.

Ὅλοι οἱ στρατιῶτες βγῆκαν ἀπὸ τὸ πρῶτο καράβι, ποὺ ἦταν καὶ τὸ μεγαλύτερο, καὶ περικύκλωσαν τὸ βασιλιά τους. Ὁ Φλωράκης τότε μπῆκε στὸ ἄδειο καράβι κι' ἄρχισε νὰ κουνᾷ γρήγορα-γρήγορα τὰ ἄλικα φύλλα τοῦ ρόδου του. Τί βροχὴ ἀπὸ χρυσάφι ἦταν ἐκείνη ; Ὅσο κουνοῦσε τὰ μαγεμμένα φύλλα, τόσο ἔπεφταν μέσα στὸ καράβι χρυσὰ φλουριὰ κάθε λογῆς. Καὶ σὲ λίγο τὸ καράβι γέμισε ἀπὸ τάμπάρι ὡς τὴν κουβέρτα !

— Φεύγω ! φώναξε μὲ χαρὰ ὁ Ζόρικος ἅμα εἶδε αὐτὸ τὸ θαῦμα Δὲ θέλω πιὰ Χαριτίνη. Τὸ χρυσάφι μοῦ φτάνει.

Καὶ ξαναμπῆκε σ' ἕνα καράβι μὲ τοὺς στρατιῶτες του, ἐνῷ ὁ Φλωράκης βγῆκε ἀπὸ τἄλλο στὴ στεριά. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη παρουσιάσθηκε στὴν ἀκροποταμιὰ κι' ἡ Χαριτίνη. Εἶχε ἰδεῖ ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ παλατιοῦ ὅλα ὅσα εἶχαν γίνει, καὶ κατέβηκε νὰ γιορτάσῃ μὲ τὸ Φλωράκη τὴν ἐλευθερία της. Οἱ ὑπασπίστριες ὅλες τὴν ἀκολουθοῦσαν, χαρούμενες κι' αὐτὲς σὰν τὴ βασιλοπούλα.

Ἀλλ' ἅμα τὴν εἶδε, ὁ ἀχόρταγος Ζόρικος σκέφθηκε νὰ χαλάσῃ τὴ συμφωνία καὶ νὰ πάρῃ, ὄχι μόνο τὸ χρυσάφι, παρὰ καὶ τὴ Χαριτίνη. Ὥρμησε λοιπόν, τὴν ἄρπαξε καί, πρὶν προφτάσῃ νὰ κάμῃ τίποτα ὁ Φλωράκης, τὴν ἔμπασε στὸ καράβι του. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ φάνηκε στὸν ἀέρα ἕνας φοβερὸς φτερωτὸς δράκοντας, ποὺ κατέβηκε σὰν ἀστραπή, ἄρπαξε μὲ τὰ νύχια του τὸ Ζόρικο καὶ χάθηκε μαζί του στὰ ὕψη. Ἄλλο πάλι τοῦτο θάμμα. Καὶ ποιὸς τὸ ἔκαμε ; Ἡ νεράϊδα Εὐτυχία, ποὺ ἄξαφνα ὁ Φλωράκης τὴν εἶδε μπροστά του.

— Δὲν σοῦ ὑποσχέθηκα, τοῦ εἶπε, πὼς ἂν βρεθῇς καμμιὰ φορὰ σὲ κίνδυνο, θὰ τρέξω νὰ σὲ βοηθήσω ; Καὶ νὰ τώρα. Ὁ κακὸς ἀδερφός σου δὲν ὑπάρχει πιά. Ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλιάς. Αὐτὸς ὁ στρατός, αὐτὰ τὰ καράβια, εἶναι δικά σου. Πάρε καὶ τὴν καλὴ Χαριτίνη καὶ γύρισε στὸ βασίλειό σου νὰ τὴν κάμῃς βασίλισσα.

Ἔτσι ἔγινε. Ὁ Φλωράκης ἄφησε πιὰ τὸ χαϊδευτικό του, καὶ μὲ τὸ σοβαρό, τὸ ἐπίσημο ὄνομά του Φλώριος, βασίλευε χρόνια πολλὰ κι' εὐτυχισμένα, ἔχοντας πάντα στὸ πλευρό του τὴν ἀγαπημένη του βασίλισσα Χαριτίνη.

(Τέλος) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Στὰ παλιὰ χρόνια ἕνας Κρητικὸς κατέβη ἀπὸ τὸ χωριό του στὴ χώρα γιὰ ψώνια. Στὸ κατάστημα ποὺ πρωτομπῆκε, βρῆκε ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἤθελε ν' ἀγοράσῃ, κι' ἄρχισε νὰ τὰ διαλέγῃ καὶ νὰ συμφωνάῃ τὶς τιμές τους.

Ἅμα τέλειωσε τὸ ξεχώρισμά τους, ζήτησε λογαριασμὸ γιὰ νὰ πληρώσῃ.

Ὁ ἔμπορος, ποὺ καθὼς συμφωνοῦσαν, ἔγραφε ἕνα-ἕνα τὰ κονδύλια στὸ χαρτί, ἐτράβηξε γραμμὴ κι' ἔβγαλε τὸ ἄθροισμα 90 ρεάλια.

(Ρεάλι καὶ ριάλι λεγόταν παλιὸ ἱσπανικὸ νόμισμα ἰσοδύναμο μὲ τὸ τουρκικὸ γρόσι).

Ὁ ἀγοραστὴς ἔβγαλε τὴ σακκούλα του, ἐμέτρησε τὰ λεπτά του καί, γυρίζοντας στὸν ἔμπορο, εἶπε :

— Δὲν βαστῶ πάνω μου περισσότερα ἀπὸ 60 ρεάλια· ἂν θέλῃς περίμενε νὰ σοῦ δώσω τὰ 30 ρεάλια μέσα σὲ μιὰ-δυὸ βδομάδες· ἂν δὲν τὸ θέλῃς, παίρνω μόνον 60 ρεαλιῶν πράμμα.

Ὁ ἔμπορος ποὺ ἦταν ἄνθρωπος εὐκολόπιστος καὶ ἤθελε ν' ἀποκτήσῃ πελατεία, τοῦ ἀπάντησε :

— Πάρε ὅλα τὰ πράμματα ποὺ διάλεξες, μέτρησέ μου τὰ 60 ρεάλια, καὶ πές μου πῶς σὲ λένε καὶ ποῦ κάθεσαι, γιὰ νὰ σὲ χρεώσω μὲ τὰ 30 ρεάλια στὸ δεφτέρι μου.

— Μὲ λένε Μπάρμπα-Λιό, κάθουμαι στὸ πάνω μέρος τοῦ χωριοῦ μου, νὰ το ἀντικρυνά μας. Καὶ τοῦ ἔδειξε.

Πέρασαν πολλὲς βδομάδες μὰ ὁ Μπάρμπα-Λιὸς δὲν πῆγε νὰ ξεπληρώσῃ τὸ χρέος του.

Ὁ ἔμπορος βαρέθηκε νὰ τὸν περιμένῃ κι' ἀποφάσισε νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ στὸ χωριό. Μόλις ἔφθασε ἐκεῖ ρώτησε τὸν πρῶτον ἄνθρωπο ποὺ βρῆκε μπροστά του.

— Δὲν μοῦ λὲς δὰ πατριώτη : Κατέχεις τὸν Μπάρμπα-Λιό ;

— Κατέχω τον καὶ Μπάρμπα τὸν ἔχω ! τοῦ ἀπάντησε πρόθυμα.

— Μοῦ χρωστάει 30 ρεάλια καὶ νὰ μὲ πᾷς σ' αὐτὸν νὰ μοῦ τὰ δώσῃ.

Ἐκεῖνος, σὰν ἄκουσε τί τοῦ ζήτησε μετάνιωσε γιὰ τὴν πληροφορία ποὺ τοῦ ἔδωσε, καὶ γιὰ νὰ ποφύγῃ μπερδεφοδουλιὰ, τοῦ ἔβαλε τὸ δίλημμα. Μὰ ποιὸν Μπάρμπα - Λιὸ γυρεύεις ; τὸν πάνω ἢ τὸν κάτω ;

— Τὸν πάνω, ἀπάντησε ὁ ἔμπορος, ποὺ θυμήθηκε πὼς ὁ χρεωφειλέτης του εἶχε πεῖ πὼς καθόταν στὸ πάνω μέρος τοῦ χωριοῦ.

— Τὸν πάνω ; Ἀμ' τὸν πάνω, οὔτε μπάρμπα τὸν ἔχω οὔτε τὸν κατέχω!

Κι' ἀμέσως τοῦ γύρισε τὴν πλάτη.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΞΕΦ.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΟ ΜΑΝΔΟΛΙΝΟ

Τρέχει τὸ τραῖνο ἀνάμεσα σὲ δάσῃ
Δέντρα, περνοῦν στὰ μάτια μας μὲ βιάσῃ
Νὰ κι' ὁ κάμπος, νὰ καὶ τ' ἀκροθα-
[λάσσι ! . .

Σὲ μιὰ γωνιά, στὸν καναπὲ ἐκεῖνο
Εἶναι γερμένο σὰν κομμένο κρίνο
Τὸ κοριτσάκι μὲ τὸ μαντολῖνο. . .

Κοιμᾶται... Μέσ' στὰ μάτια σφαλισμένα
Κρατάει τὰ μυστικά του τὰ θλιμμένα
Ποὺ δὲν τὰ λὲν τὰ χεῖλη τ' ἀνοιγμένα ! .

Ἕνα παιχνίδι, τὸ ξανθὸ κεφάλι
Μιὰ ἐδῶ, μιὰ ἐκεῖ στοῦ ταξιδιοῦ τὴ ζάλη
Ὅμως, τὸ μαντολῖνο στὴν ἀγκάλη ! . .

Ξέρει πὼς ἂν τὸ χάσῃ πιὰ δὲ θἄχῃ
Ψωμί, γιὰ τὸ μικρό του τ' ἀδερφάκι
Μήτε φωτιὰ στὸ παγωμένο τζάκι. . .

Ἄχ, πόσο τἄχα νἄχῃ περπατήσει
Ποιοὺς δρόμους καὶ πιὰ σπίτια ἔχει
[γυρίσει
Πόσο ἔχει παίξει, πόσο τραγουδήσει !..

Ποὺ τὸ μικρό του σῶμα δὲν ἀντέχει
Καὶ τώρα ἄλλες δυνάμεις πιὰ δὲν ἔχει
Παρὰ στοῦ ὀνείρου τὰ φτερὰ νὰ τρέχῃ...

Βλέπει, χλωμὴ τὴ μάννα του στὸ στῶμα
Καὶ πλαῖ της δυὸ μικρὰ ποὺ κλαῖν ἀ-
[κόμα
Μ' ἕνα βαθὺ παράπονο στὸ στόμα...

Σπρώχνει τὴ πόρτα μπαίνει μέσ' στὸ
[σπῆτι
Ἕνα πουλί, ἕνα ἀλαφρὸ σπουργίτι. . .
Κι' ἔλαμψε εὐθὺς τὸ φῶς τοῦ Ἀπο-
σπερίτη. . .

Νὰ μάννα, πάρ' τὰ φάρμακα καὶ γιάνε
Καὶ τὰ μικρὰ ἀδερφάκια ποὺ πεινᾶνε
Ἀπόψε, μητεροῦλα μου, θὰ φᾶνε ! . .

. . . . . .

Τρέχει τὸ τραῖνο, τρέχει μέσ' στὴ πλάσῃ
Ὅλα, περνοῦν στὰ μάτια μας μὲ βιάσῃ
Πάει κι' ὁ κάμπος, πάει τ' ἀκροθα-
[λάσσι. . .

Καὶ τὸ κορίτσι τὸ χλωμὸ σὰν κρίνο
Σὲ μιὰ γωνιὰ στὸν καναπὲ ἐκεῖνο
Μὲ τί στοργὴ κρατάει τὸ μαντολῖνο ! ..

ΜΑΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΑ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΠΑΡΗ ΤΟ ΡΟΛΟΪ

Νὰ μιὰ περίπτωση ποὺ θὰ ἔβαζε τὸν ἴδιο τὸ βασιλιᾶ τὸ Σολομῶντα σὲ δύσκολη θέση. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ βγάλετε τὴν κρίση σας ;

Σὲ ἕνα χωριὸ τῆς Οὐγγαρίας ποὺ ἔχει τὸ μελωδικὸ ὄνομα Κίρσκουνχαλ, ἔσφαξαν μιὰ ἀγελάδα. Τὴν κακομοῖρα, θὰ πῆτε, γιατί νὰ τὴν σφάξουν ; Αὐτὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει τώρα ἐμᾶς εἶναι ὅτι στὰ σφαγεῖα, καθὼς τὴν καθάριζαν, βρῆκαν μὲς στὸ στομάχι της ἕνα θαυμάσιο χρυσὸ ρολόϊ.

Οἱ ἐργάτες τῶν σφαγείων ἔκριναν φυσικὰ πὼς τὸ ρολόϊ ἦταν δικό τους, καὶ ἦταν ἕτοιμοι νὰ τὸ

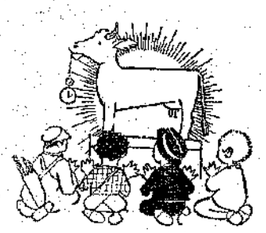

πουλήσουν καὶ νὰ μοιραστοῦν τὴν ἀξία του. Μὰ πρὶν προλάδουν νὰ τὸ κάνουν ἔφθασε ὁ χασάπης ποὺ εἶχε ἀγοράσει τὴν ἀγελάδα — κάποιος φαίνεται θὰ τοῦ τὸ μαρτύρησε—καὶ ἐδήλωσε πὼς ἡ ἀγελάδα ἦταν δική του μαζὶ μὲ ὅ,τι εἶχε μέσα στὸ στομάχι της. Καὶ τὸ ρολόϊ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ τὸ πάρῃ αὐτός.

Δὲν μποροῦμε ν' ἀρνηθοῦμε πὼς ὁ χασάπης εἶχε κάποιο δίκιο. Μὰ πρὶν προφτάσῃ νὰ χαρῇ γιὰ τὸ ρολόϊ καταφθάνει ὁ κτηνέμπορος ποὺ εἶχε πουλήσει τὴν ἀγελάδα στὸ χασάπη.

Αὐτὸς λοιπὸν ἐδήλωσε πὼς εἶχε πουλήσῃ τὴν ἀγελάδα μόνο καὶ ὄχι καὶ τὸ χρυσὸ ρολόϊ ποὺ εἶχε στὸ στομάχι της. Τὸ ρολόϊ ἀνῆκε σ' αὐτόν. Ἂν ἦταν νὰ πουλήσῃ τὴν ἀγελάδα μαζὶ μὲ τὸ ρολόϊ, θὰ ζητοῦσε, φυσικά, πολὺ μεγαλύτερη τιμή.

Πολὺ μπερδεύονται τὰ πράγματα. Κι' ἀκόμα δὲν φτάσαμε στὸ τέλος· Γιατί πρὶν συμβιβασθοῦν μαζί τους οἱ τρεῖς ἄλλοι, καταπλέει ὁ χωριάτης ποὺ εἶχε πουλήσει τὴν ἀγελάδα στὸν κτηνέμπορο.

— Δὲν μοῦ λέτε σᾶς παρακαλῶ, λέει, ποῦ τὸ βρῆκε ἡ ἀγελάδα τὸ ρολόϊ ποὺ κατάπιε καὶ βρέθηκε στὸ στομάχι της ; Στὸ λιβάδι ὅπου ἔβοσκε. Τὸ λιβάδι εἶναι δικό μου, ἡ ἀγελάδα ἦταν δική μου, λοιπὸν καὶ τὸ ρολόϊ εἶναι δικό μου.

Ἡ ὑπόθεση τώρα εἶναι στὰ δικαστήρια καὶ ὅλος ὁ κόσμος στὴν Οὐγγαρία περιμένει μὲ ἀνυπομονησία τὴν ἀπόφαση καὶ καθένας λέει τὴ γνώμη του. Φαντασθῆτε τώρα ἂν παρουσιαστῇ κι' ὁ πρῶτος κύριος τοῦ ρολογιοῦ, αὐτὸς ποὺ τὸ ἔχασε στὸ λιβάδι ! Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸς θἄχῃ τὰ περισσότερα δικαιώματα ἀπ' ὅλους.

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΓΙΑ ΣΚΙΑΧΤΡΟ

Ὅτι τὸ ραδιόφωνο πολλὲς φορὲς εἶναι ἐνοχλητικὸ καὶ ξεκουφαίνει ὅσους βρίσκονται γύρω, αὐτὸ βέβαια θὰ τὸ ἔχετε προσέξῃ ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ πιάνει ἡ γιαγιὰ ἢ ὁ θεῖος τὸ κεφάλι του ὅταν ἀνοίγετε πολὺ τὸ μεγάφωνο γιὰ νὰκούσετε τὸ τραγουδάκι τῆς μόδας. Κανεὶς ὅμως δὲν θὰ φανταζόταν πὼς τὸ ραδιόφωνο θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ γιὰ σκιάχτρο τῶν πουλιῶν.

Τὰ σκιάχτρα τὰ ξέρετε βέβαια. Τὰ βάζουν στοὺς δενδρόκηπους καὶ στὰ χωράφια γιὰ νὰ τὰ παίρνουν τὰ πουλιὰ γι' ἀνθρώπους καὶ νὰ μὴ πλησιάζουν. Τὰ πουλάκια ὅμως εἶναι πονηρά. Σιγὰ-σιγὰ ὄχι μόνον

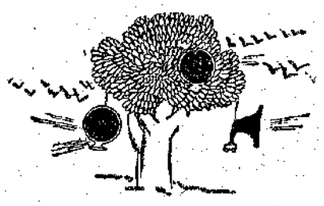

παύουν νὰ φοβοῦνται τὸν περίεργο ἀκούνητο αὐτὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ μερικὰ τὸν συνειθίζουν τόσο ποὺ στήνουν ἀπάνω στὸ κεφάλι του τὴ φωλιά τους ! Οἱ γεωργοὶ λοιπὸν τῆς Καλιφορνίας ποὺ ἔχουν δενδρόκηπους μὲ φροῦτα ἐξαιρετικά, σπάνια καὶ ἀκριβά, σκέφτηκαν νὰ βροῦν ἕνα σκιάχτρο πραγματικὰ ἀποτελεσματικό. Τί σοφίστηκαν λοιπόν ; Κρέμασαν σὲ κάθε ἀπὸ τὰ κλαριὰ τοῦ δένδρου σὲ κάθε κῆπο ἀπὸ ἕνα δυνατὸ μεγάφωνο ποὺ τὸ συνέδεσαν μ' ἕνα σύρμα μὲ τὸ ραδιόφωνό τους ποὺ τὸ ἔχουν ἀνοικτὸ ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ. Καὶ τὰ καϋμένα τὰ πουλάκια ἀκούγοντας τὰ νέα τῆς ἡμέρας, ποὺ δὲν τοὺς ἐνδιαφέρουν διόλου, ἢ τὴν τζάζ ποὺ δὲν τὴν βρίσκουν διόλου μελωδική, παίρνουν τὸ πέταγμά τους κι' οὔτε τολμοῦν νὰ πλησιάσουν καθόλου ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἀποτελεσματικώτατο λοιπὸν τὸ νέο «σκιάχτρο». Ἐκτὸς ἂν τὰ πουλιὰ τὸ συνειθίσουν κι' αὐτὸ καὶ μαζεύονται στοὺς δενδρόκηπους ὄχι μόνον γιὰ νὰ φᾶν τὰ φροῦτα ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ παρακολουθοῦν συγχρόνως τὸ πρόγραμμα τοῦ ραδιοφώνου.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΔΕΝΤΡΟ

Τὸ δέντρο αὐτὸ δὲν τὸ ἀναφέρει ἡ Φυτολογία κι' οὔτε θὰ τὸ βρῆτε

σὲ κανένα δάσος. Εἶμαι ὅμως βέβαιος πὼς θ' ἀρχίσῃ νὰ φυτρώνῃ σὲ πολλὰ σπίτια καὶ μάλιστα στὰ σπίτια ποὺ ἔχουν γάτες. Γιατί ὀνομάζεται «Τὸ δέντρο τῶν γάτων» καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα κορμὸ ξύλινο καρφωμένον ἐπάνω σὲ μιὰ στερεὰ βάση.

Θ' ἀπορήσετε ; Σὲ τί χρησιμεύει; Χρησιμεύει γιὰ νὰ σώζῃ τὶς πολυθρόνες καὶ τὶς κουρτίνες τῶν σπιτιῶν καὶ γιὰ ν' ἀκονίζῃ τὰ νύχια της ἡ γάτα. Γιατί οἱ γάτες, καθὼς ξέρετε, εἶναι ἀπαραίτητο ν' ἀκονίζουν τὰ νύχια τους καὶ μὴ ἔχοντας ποῦ ἄλλοῦ νὰ τὸ κάνουν, ξεθυμαίνουν στὰ ἔπιπλα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τρῶνε ὅστερα ξύλο. Τώρα λοιπὸν γιὰ εὐκολία τους τοὺς ἔκαναν αὐτὸ τὸ δέντρο. Ἐγὼ σήμερα κιόλας θὰ παραγγείλω ἕνα γιὰ τὴν Πίσσα.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

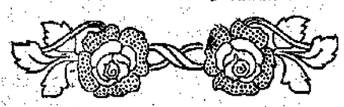

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1941

Ἔτος 63ον.— Τὸ Δωδεκασέλιδο κινδυνεύει μὲ τὸν πόλεμο, ἀλλὰ ἐλπίζουμε νὰ σωθῇ.— Ἡ ἔκτακτη ὕλη τοῦ 1941.— «Δαυΐδ Κρῶφορδ».— «Οἱ κηδεμόνες τῆς Ντουντοῦς».— Πολλὰ νέα τῆς Κυρά-Μάρθας γιὰ τὰ μικρὰ παιδιά.— Τὰ «Περίεργα ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο» καὶ τὰ «Θέλετε νὰ μάθετε πῶς . . ;» τοῦ Ἀνανία.— Ἡ ἄλλη ὕλη.— Οἱ προθεσμίες γιὰ τὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς.— Τόμοι «Διαπλάσεως» μὲ ἔκπτωση ὡς ἀμοιβή.— Τὸ Ξεσπάθωμα.

ΑΚΡΙΒΩΣ σήμερα, ποὺ κάθησα νὰ σᾶς γράψω τὰ νέα τοῦ 1941, ἡ Ἰταλία μᾶς ἐκήρυξε τὸν πόλεμο. Οἱ νέοι θὰ κάμουν τὸ χρέος τους στὴν Πατρίδα, πολεμώντας γενναῖα «ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν». Ἀλλὰ κι' οἱ ἡλικιωμένοι θὰ κάμουν τὸ χρέος τους—ὅλοι ἔχουν χρέη σὲ μιὰ τέτοια περίσταση.—κι' ἐγὼ θὰ κάμω τὸ δικό μου.

Καὶ τὸ δικό μου χρέος εἶναι νὰ διατηρήσω μὲ κάθε προσπάθεια, μὲ κάθε θυσία, τὸ περιοδικὸ αὐτὸ ποὺ θὰ διδάσκῃ, θὰ τέρπῃ, θὰ φωτίζῃ, θὰνακουφίζῃ καὶ θὰ παρηγορῇ τὰ παιδιά. Πάντα εἶναι ἐθνικὴ ἀνάγκη ἕνα καλὸ κι' ἀγαπητὸ περιοδικὸ γιὰ τὴ νεολαία· ἀλλὰ πόσο περισσότερο στὸν καιρὸ ἑνὸς πολέμου, ποὺ καὶ τὰ σχολεῖα μπορεῖ νὰναι κλειστά... Ὡρισμένα πράγματα δὲν μπορῶ βέβαια νὰ ὑποσχεθῶ—ἂν θὰ διατηρήσω π.χ. τὸ μηνιαῖο δωδεκασέλιδο ἢ ἂν δὲν θαὐξήσω καὶ πάλι τὴ συνδρομή — γιατὶ αὐτὰ τὰ κανονίζουν οἱ περιστάσεις, ποὺ ἔγιναν τόσο δύσκολες σήμερα. Μπορῶ ὅμως νὰ ὑποσχεθῶ *πῶς θὰ κάμω τὰ πάντα*, ὥστε ἡ ἔκδοσή μου νὰ ἐξακολουθήσῃ ὅπως ὡς τώρα, μὲ τὴν ἴδια συνδρομὴ καὶ μὲ τὸ μηνιαῖο δωδεκασέλιδο. Ὤ, ναί, ἐλπίζω στὸ Θεό, μὰ καὶ σὲ σᾶς ποὺ θὰ μὲ βοηθήσετε στὴ μεγάλη μου αὐτὴ προσπάθεια, νὰ σωθῇ καὶ τὸ Δωδεκασέλιδο ποὺ κινδυνεύει. . .

Ὅσο γιὰ τὴν ὕλη τοῦ 1941, τὴν ἔχω μελετήσει κι' ἑτοιμάσει ἀπὸ καιρό. Εἶναι πραγματικῶς ἔκτακτη. Καὶ μπορῶ νὰ σᾶς ἀναγγείλω σήμερα τὰ κυριώτερα.

Τρεῖς μῆνες, ἂν ὄχι καὶ παραπάνω, ξεφύλλιζα καταλόγους, πήγαινα σὲ βιβλιοπωλεῖα, διάβαζα βιβλία καὶ περιοδικά, ξέθαβα παλιούς μου τόμους γιὰ νὰ ἰδρῶ τὰ καλύτερα, τὰ τερπνότερα, τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα καὶ τὰ πιὸ καλογραμμένα μυθιστορήματα, γιὰ νὰ σᾶς προσφέρω γιὰ τὸ 1941.

Ἀλλ' ὁμολογῶ πῶς ἀνταμείφθηκα γιὰ τοὺς κόπους μου. Γιατὶ καὶ τὰ δυὸ μυθιστορήματα ποὺ θὰ δημοσιεύσω τὸν ἐρχόμενο χρόνο θ' ἀφήσουν ἐποχή. Ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ δημοσίευσα φέτος, ἀπὸ τὴν πολυαγάπητη «Μικρὴ Πριγκήπισσα» κι' ἀπὸ τὸν τόσο πρωτότυπο «Γιάννη Καστέρα» θὰ σᾶς κατακτήσουν ὅμως ὅλους κι' ὅλες καὶ θὰ κρατήσουν ζωηρότατο τὸν ἐνδιαφέρον σας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὥς τὸ τέλος.

Τὸ πρῶτο εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ περιπετειῶδη καὶ συναρπαστικὰ μυθιστορήματα ποὺ ἔχουν δημοσιευθῆ στὴν «Διάπλασι» γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἄγγλο συγγραφέα *John Buchan* καὶ εἰκονογραφημένο ἀριστουργηματικὰ ἀπὸ τὸν γνωστὸ καλλιτέχνη Georges Vallée. Ὁ τίτλος του εἶναι :

"ΔΑΥΙΔ ΚΡΩΦΟΡΔ,,

κι' ἔχει γιὰ ἥρωα ἕνα νεαρὸ Σκῶτο, τὸν Δαυΐδ Κρῶφορδ, ποὺ πηγαίνει στὴ Νότιο Ἀφρικὴ γιὰ νὰ ἐργασθῇ σ' ἕνα ἐμπορικὸ κατάστημα ποὺ βρίσκεται σ' ἕνα μικρὸ κι' ἀπόμερο χωριό. Ἡ τύχη ὅμως, ἀλλὰ καὶ ἡ περιέργειά του, τὸν κάνει ν' ἀνακαλύψῃ πῶς τὸ χωριὸ αὐτὸ εἶναι τὸ κέντρον μιᾶς μεγάλης μυστικῆς ὀργάνωσης ποὺ ἔχει σκοπὸ νὰ ἐπαναστατήσῃ ὅλες τὶς φυλὲς τῆς Ἀφρικῆς καὶ νὰ φέρῃ βασιλιὰ καὶ αὐτοκράτορά τους ἕνα μαῦρο μὲ ἐξαιρετικὴ προσωπικότητα, ποὺ ἰσχυριζόταν πῶς ἦταν ἀπόγονος τῆς βασίλισσας τοῦ Σαββᾶ. Πῶς ὁ νεαρὸς Δαυΐδ κατορθώνει νὰ εἰσχωρήσῃ ὡς τὸ ἱερὸ ἄντρο τῶν ἐπαναστατῶν, ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς θησαυρούς τους, νὰ μάθῃ ὅλα τους τὰ μυστικά, νὰ εἰδοποιήσῃ τὶς ἀρχές, πῶς πέφτει στὰ χέρια τους, τί μαρτύρια τραβάει Ἀλλ' ἂν στὸ τέλος σώζεται καὶ πετυχαίνῃ νὰ ματαιώσῃ τὴν ἐπανάσταση, αὐτὸ πιὰ θὰ τὸ παρακολουθήσετε μὲ ὅλο καὶ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χρόνου ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν 1 Δεκεμβρίου, γιατὶ τόσο θὰ κρατήσῃ κι' ὁ «**ΔΑΥΙΔ ΚΡΩΦΟΡΔ**». Τὸ μόνο ποὺ σᾶς λέω εἶναι πῶς ἡ βάση ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ εἶναι ἱστορική, καὶ πῶς διαβάζοντάς το δὲν θὰ διασκεδάσετε μονάχα, ἀλλὰ θὰ μάθετε πολλὰ καὶ σπουδαιότατα πράγματα γιὰ τὴν ἤπειρο αὐτὴ ποὺ καὶ σήμερα συγκεντρώνει τὸ παγκόσμιο ἐνδιαφέρον.

ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
«ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ»

Σὲ ἐντελῶς διαφορετικὸ περιβάλλον διαδραματίζεται τὸ συγκινητικό, λεπτογραμμένο. ἀλλὰ καὶ τόσο δραματικὸ καὶ διασκεδαστικὸ συγχρόνως μυθιστόρημα τῆς *Jaqueline Duché*

«ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ»

πλουσιώτατα κι' αὐτὸ εἰκονογραφημένο ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ συγγραφέα ποὺ εἶναι καὶ γνωστὴ ζωγράφος. Τὸ μυθιστόρημα αὐτό, ποὺ ἀγόρια καὶ κορίτσια θὰ τὸ διαβάσουν μὲ τὴν ἴδια εὐχαρίστηση, ἔχει πολλοὺς ἥρωες καὶ ἡρωΐδες. Ἥρωές τους εἶναι τέσσερα πανύψηλα ἀδέλφια, σωστοὶ γίγαντες, ἀλλὰ μὲ καρδιὰ ἀνάλογη μὲ τὸ ἀνάστημά τους, ποὺ ζοῦν σ' ἕνα πλούσιο ἀρχοντικὸ πύργο καὶ ἡρωΐδες δυὸ κοριτσάκια, ἡ Δομνίκα καὶ ἡ Δόζια, ποὺ ἡ τυχαία σύμπτωση νὰ μοιάζουν τὰ ἀρχικά τους Δ, κάνει ὥστε ν' ἀνακατωθοῦν καὶ οἱ τύχες τους. Τί ἀκριβῶς τοὺς συμβαίνει, δὲν σᾶς τὸ λέω, γιατὶ δὲν θέλω νὰ σᾶς χαλάσω τὸ ἐνδιαφέρον. Φθάνει μονάχα νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὰ τέσσερα ἀδέλφια γίνονται κηδεμόνες τῆς μικρούλας Δόζιας ποὺ τὴν φωνάζουν χαϊδευτικὰ Ντουντοῦ, καὶ ποὺ καταρθώνει νὰ τοὺς κατακτήσῃ καὶ τοὺς τέσσερις μὲ τὴν γλύκα της, τὴν ἀφέλειά της καὶ τὴ χάρη της. Καὶ τὸ ἄλλο κοριτσάκι τί γίνεται ; Κι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ. Θὰ τὰ διαβάσετε μόνοι σας, κι' ὅταν τὸ μυθιστόρημα τελειώσῃ, θ' ἀναγνωρίσετε πῶς εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὡραῖα ποὺ ἔχω ποτὲ δημοσιεύσῃ.

Τοὺς «**ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ**», ποὺ θὰ κρατήσουν μόνο μιὰ ἑξαμηνία, θὰ διαδεχθῇ ἄλλο μυθιστόρημα, ποὺ δὲν σᾶς τὸ λέω ἀκόμη. Ἴσως... ἴσως νὰ εἶναι καὶ πρωτότυπο ἑλληνικό. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ κρατῆστε τὴν ὀρεξή σας.

Μὰ τὰ «Νέα» μου δὲν τελειώνουν ὥς ἐδῶ. Ἡ μάλλον τελειώνουν τὰ δικά μου καὶ ἀρχίζουν τοῦ Ἀνανία. Γιατὶ ὁ γραμματικὸς καὶ ψυχογιός μου, τώρα ποὺ ἐγκατέλειψε ὁριστικὰ πιὰ τὴν τεμπελιά, γίνεται κάθε χρόνο καὶ πιὸ δραστήριος καὶ πιὸ ἐφευρετικός. Ὅπως αὐτὸ τὸ ἔτος, ἔτσι καὶ τὸ 1941 θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ σᾶς γράφῃ τὰ σπαρταριστὰ «**ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ**» ποὺ τόσο σᾶς ἀρέσουν. Τί σᾶς ἑτοιμάζει ὅμως γιὰ νὰ διαδεχθῇ τὶς μοναδικὲς καὶ ἄφθαστες «Ἱστορίες γιὰ γέλια καὶ γιὰ κλάμματα» ; Ὁ κατεργάρης δὲν ἤθελε νὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ, ἀλλὰ τὸ ἀνακάλυψα. Τὸ καινούργιο μηνιαῖο ἄρθρο τοῦ Ἀνανία θὰ τιτλοφορεῖται :

"ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΠΩΣ . . ;"

καὶ θὰ εἶναι ὄχι μονάχα διασκεδαστικὸ ἀλλὰ μαζὶ κι' ἐγκυκλοπαιδικό. Θὰ σᾶς βάζῃ μέσα στὰ μυστικὰ τῶν συγχρόνων ἐφευρέσεων, τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ συγχρόνως θὰ σᾶς ἐξηγῇ τόσα πράγματα τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς, ποὺ τὰ ἔχουμε τόσο συνηθίσει, ὥστε νὰ μὴ σκεπτόμαστε πόσα στάδια περνοῦν ὥσπου νὰ φτάσουν ὡς τὰ χέρια μας. Θὰ σᾶς τριγυρίζῃ καὶ στὸ ζωϊκό, στὸ φυτικό, στὸ ὀρυκτὸ βασίλειο. Κι' αὐτὰ ὅλα ὄχι μὲ ξερὸ καὶ σχολαστικὸ τρόπο, ἀλλὰ μὲ τὸ γνωστό σας διασκεδαστικὸ ὕφος τοῦ Ἀνανία, ποὺ δὲν θὰ παραλείπῃ νὰ βάζῃ καὶ κανένα... ἀλογοπαίγνιο, ὅποτε χρειάζεται.

Κι' ἡ «**ΚΥΡΙΑΚΗ**» ; θὰ ρωτήσετε. Κι' αὐτὴ θὰ γίνῃ στὸ διάστημα τοῦ 1941—ἡ 45η—καὶ θὰ προκηρυχθῇ ἡ 46η. Ἀλλὰ κι' οἱ «**ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ**» τοῦ Φαίδωνος θὰ ἐξακολουθήσουν ἂν θέλῃ ὁ Θεός, κι' οἱ τακτικοὶ κι' ἔκτακτοι **ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ**, κι' ἡ **ΣΕΛΙΔΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ**, καὶ ὅλα. Περιττὸ τώρα νὰ σᾶς πῶ, πῶς κι' ἡ ἀκούρστη Κυρὰ-Μάρθα ἔχει ἑτοιμάσει πολλὰ **ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ** γιὰ τὰγαπημένα της μικρὰ παιδιά, ποὺ τὸ ἕνα θὰ διαδέχεται τὸ ἄλλο. Θὰ σᾶς ἔλεγα μάλιστα καὶ τὸν τίτλο τοῦ πρώτου, ἀλλὰ ὡς σήμερα δὲν τὸν ἔχει βρεῖ. . .

Λοιπόν, ὕστερ' ἀπὸ μένα, ἢ καλύτερα μαζὶ μὲ μένα, θὰ κάμετε τὸ χρέος σας καὶ σεῖς. Καὶ τὸ πρῶτο εἶναι ***ν' ἀνανεώσετε ἐγκαίρως τὴ συνδρομή σας,*** ποὺ ὅπως γνωρίζετε εἶναι ὁ μόνος μου πόρος. Ἐκεῖνοι ποὺ θ' ἀνανεώσουν ἐγκαίρως γιὰ τὸ 1941 θὰ ἔχουν κι' ἕνα μεγάλο πλεονέκτημα:

ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
«ΔΑΥΙΔ ΚΡΩΦΟΡΔ»

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Ὅσοι ἀνανεώσουν τὴ συνδρομή τους ὡς ***τὴν 31 Δεκεμβρίου 1940*** θὰ μποροῦν ν' ἀγοράσουν ***δύο τόμους μου*** τῆς Β' Περιόδου μὲ ***δραχμὲς 70*** μόνο τὸν καθένα ἀντὶ ***110*** ποὺ πουλιέται (τῶν ἐπαρχιῶν θὰ προσθέσουν 5 δρχ. γιὰ τὰ ταχυδρομικὰ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ δρχ. 40). Καὶ ὅσοι θ' ἀνανεώσουν ὡς τὶς ***31 Ἰανουαρίου 1941,*** θὰ ἔχουν τὸ προνόμιο ν' ἀγοράσουν ***ἕνα τόμο μου*** μὲ τὴν ἴδια ἔκπτωση. Τὸ προνόμιο αὐτὸ γιὰ ὅλους τοὺς δικαιοῦχους θὰ ἰσχύῃ ὡς ***τὸ τέλος Μαρτίου.*** Ὅσοι ἀπὸ ἐκεῖνους ποὺ θ' ἀνανεώσουν ἐγκαίρως τὴ συνδρομή τους ἀφήσουν νὰ περάσῃ ἡ προθεσμία αὐτὴ χωρὶς νὰ κάνουν χρήση, δὲν θᾶχουν πιὰ τὸ δικαίωμα ν' ἀγοράσουν τόμο μὲ ἔκπτωση. Κι' ἐπειδὴ κι' οἱ τόμοι τῆς Β' Περιόδου ἄρχισαν νὰ ἐξαντλοῦνται, καλὸ εἶναι στὴν παραγγελία σας νὰ σημειώνετε δύο ἐτῶν τόμους, ὥστε ἂν εἶναι ἐξηντλημένος ὁ ἕνας νὰ σᾶς στέλνω χωρὶς χρονοτριβὴ τὸν ἄλλο.

Τὰ μυθιστορήματα ποὺ περιέχει κάθε μου τόμος δημοσιεύθηκαν στὸ 6ο φυλλάδιο αὐτοῦ τοῦ Τόμου καὶ θὰ δημοσιευθοῦν πάλι στὸ δωδεκασέλιδο τοῦ Ἰανουαρίου.

Τὸ δεύτερο χρέος σας, ἐξ ἴσου σπουδαῖο, εἶναι

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ἂν καθένας ἀπὸ σᾶς ἐνέγραφε ἔστω ***κι' ἕνα νέο*** συνδρομητή, οὔτε τόσες οἰκονομικὲς δυσκολίες θ' ἀντιμετώπιζα καὶ σ' αὐτὴ ἀκόμα τὴ δύσκολη περίσταση,

καὶ τακτικώτερα δωδεκασέλιδα θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς προσφέρω. Ἡ προκήρυξη τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἐρχόμενο, μὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ περιμένετε ὥς τότε. Ἀρχίστε ἀπὸ σήμερα νὰ ξεσπαθώνετε γιὰ τὴν ἀγαπητή σας Διάπλασι καὶ ἔχετε ὑπ' ὄψι σας ὅτι καὶ κάθε νέος συνδρομητὴς ποὺ ἐγγράφετε ὡς τὶς 31 Δεκεμβρίου ἢ τὶς 31 Ἰανουαρίου ἔχει τὸ ἴδιο προνόμιο μὲ τοὺς παλιοὺς ποὺ ἀνανεώνουν. Αὐτὸ θὰ σᾶς βοηθήσῃ πολὺ στὸ ξεσπάθωμά σας. Τίποτ' ἄλλο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΤΟ ΜΠΟΜΠΗ; (*)

Δὲν τὸν γνωρίζετε; Ἔμ τότε χάνετε. Γιατὶ ὁ Μπόμπης εἶναι ἕνας σκύλος διάσημος σὲ ὅλη τὴ Νέα Ὑόρκη.

Θὰ μοῦ πῆτε: ποῦ νὰ τὸν γνωρίζουμε τὸν Μπόμπη, τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτὸς εἶναι στὴν Ἀμερικὴ κι' ἐμεῖς εἴμαστε ἐδῶ. Ἔχετε δίκηο. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς τὸν γνωρίσω ἐγώ.

Ὁ Μπόμπης λοιπόν, ὅπως εἴπαμε, εἶναι τώρα διάσημος. Μὰ πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια ἦταν ἕνα τρισάθλιο καὶ ἀξιοδάκρυτο κουταβάκι ποὺ κάποιος κακὸς ἄνθρωπος τὸ εἶχε χωρίσει ἄσπλαχνα ἀπὸ τὴ μαννοῦλα του καὶ τὸ εἶχε πετάξει στὸ δρόμο. Ἦταν χειμώνας, ἔβρεχε καὶ τὸ καϋμένο τὸ σκυλάκι θὰ ψοφοῦσε ἀπὸ τὸ κρύο κι' ἀπ' τὴν πεῖνα. Μὰ ὑπάρχουν πονετικὲς ψυχὲς καὶ γιὰ τὰ ἔρημα σκυλάκια.

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Μπόμπης κλεούριζε ἀπελπισμένα στὴ γωνίτσα ποὺ εἶχε ζαρώσει, ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ ἕνα κοριτσάκι φτωχὸ καὶ ὀρφανό, ποὺ τὸ λέγαν Ἄννα καὶ ποὺ δούλευε σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο φαγητοῦ. Εἶδε τὸ δυστυχισμένο σκυλάκι, ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο, τὸ λυπήθηκε καὶ τὸ πῆρε μαζύ της.

Ἡ διευθύντρια τοῦ ξενοδοχείου ἦταν πολὺ καλόκαρδη γυναῖκα. Μόλις εἶδε τὸ σκυλάκι τὸ λυπήθηκε κι' αὐτὴ κι' ἔδωσε στὴν Ἄννα τὴν ἄδεια νὰ τὸ κρατήσῃ. «Βάλ' το ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιά, τῆς εἶπε, καὶ πρόσεχε μονάχα νὰ μὴ μοῦ μπῇ στὴ σάλα, ὅπου τρῶνε οἱ πελάτες».

Φαντάζεσθε πειὰ τί χρυσὴ ζωὴ ἄρχισε ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα γιὰ τὸ φτωχὸ πεταμένο σκυλάκι. Ἔτρωγε ὅσο ἤθελε—καὶ παραπάνω ἀκόμη—κοιμόταν σ' ἕνα ὡραῖο, ζεστὸ μέρος, περνοῦσε τὴν ἡμέρα του μέσα στὴν εὐρύχωρη κουζίνα ποὺ μοσχοβολοῦσε ἀπὸ τόσες ὀρεκτικὲς μυρουδιές. Ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν καὶ ὅλοι τὸν ἔκαναν γοῦστο γιατὶ στ' ἀλήθεια ἦταν πολὺ ἀστεῖο κι' ἐξυπνο σκυλάκι. Τὸν ἔβγαλαν καὶ Μπόμπη κι' ἦταν τὸ χαϊδεμένο παιδὶ τοῦ ξενοδοχείου, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴ χοντρὴ μαγείρισσα καὶ τελειώνοντας στὸ μικρὸ παραμάγειρα.

Μὰ ὁ Μπόμπης, παρ' ὅλη αὐτὴ τὴν καλοπέρασα, δὲν μποροῦσε νὰ κόψῃ ἕνα φοβερὸ ἐλάττωμα ποὺ εἶχε:

— Βλέπετε, δὲν ἔχουν μόνον τὰ παιδιὰ ἐλαττώματα, ἔχουν καὶ τὰ σκυλιά. — Κι' ὁ Μπόμπης μας ἦταν λιγούδης! Θ' ἀπορήσετε. Ὁ Μπόμπης, ποὺ ζοῦσε μέσα σὲ ξενοδοχεῖο φαγητοῦ, ποὺ ἔτρωγε ὅλα τὰ κόκκαλα καὶ ὅλα τ' ἀποφάγια, ποὺ κόντευε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ πολὺ φαΐ, γύρευε νὰ φάῃ καὶ ἄλλο ἀκόμη;

Ἄχ, ὅπως πολλὰ παιδιὰ ποὺ γνωρίζω, ὁ Μπόμπης δὲν ἦταν λιγούδης γιὰ φαΐ, ἦταν λιγούδης γιὰ γλυκά. Καὶ τὰ γλυκὰ δὲν ἔχουν δυστυχῶς οὔτε κόκκαλα, οὔτε πέτσες γιὰ νὰ μένῃ στὸ πιάτο κάτι γιὰ ἕνα λαίμαργο σκυλάκι ποὺ τὰ λιγουρεύεται.

Ἔτσι λοιπὸν μιὰ μέρα ἡ μαγείρισσα παρετήρησε, πὼς τὰ γλυκὰ ποὺ ἑτοίμαζε γιὰ τοὺς πελάτες τοῦ ξενοδοχείου ἐξηφανίζονταν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη χωρὶς κανεὶς νὰ ξέρῃ πῶς. Οἱ ὑποψίες της ἔπεσαν στὸ μικρὸ παραμάγειρα, ποὺ κι' αὐτὸς ἦταν λιγουδάκης. Κάθε φορὰ ποὺ ἡ μαγείρισσα θὰ ἑτοίμαζε κρέμα ἢ ριζόγαλο καθάριζε συστηματικὰ τὴν κατσαρόλα πρὶν τὴν πλύνῃ! Μὰ ὁ παραμάγειρας ἔκαμε ὅρκο πὼς δὲν ἦταν αὐτός. Ἄλλο εἶναι νὰ γλύφῃς τὸ τσουκάλι, κι' ἄλλο νὰ κλέβῃς τὰ γλυκά.

Καὶ γιὰ ν' ἀποδείξῃ πὼς ἦταν ἀθῶος ἀποφάσισε νὰ παραφυλάξῃ καὶ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν κλέφτη. Καὶ ποιὸν εἶδε νομίζετε; Τὸν φίλο μας τὸν Μπόμπη, πού, ἀνεβασμένος σ' ἕνα σκαμνί, ἅρπαξε μὲ μεγάλη τέχνη τὶς τροῦφφες καὶ τὰ ἐκλαίρ καὶ τὰ κατεβρόχθιζε.

Δὲν εἶναι βέβαια ἀνάγκη νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ Μπόμπης, ὅταν ἀνακαλύφθηκαν τὰ κατορθώματά του, ἔφαγε τόσο ξύλο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ βάλῃ καὶ στὴν τσέπη του, ἂν εἶχε βέβαια τσέπη. Ἡ μαγείρισσα μάλιστα φοβέρισε πὼς θὰ τὸν διώξῃ μὰ ἡ Ἄννα τῆς ἔκανε τόσα παρακάλια κι' ἔχυσε τόσα δάκρυα, ποὺ στὸ τέλος τὸν λυπήθηκε κι' εἶπε μόνο πὼς δὲν ἐνοοῦσε νὰ ξαναϊδῇ τὸ Μπόμπη στὴν κουζίνα.

Ἕνα μεσημέρι, ποὺ τὸ ξενοδοχεῖο ἔτυχε νὰ ἔχῃ πολὺν κόσμο, τὰ γλυκὰ σώθηκαν πολὺ γρήγορα. Ἔστειλαν λοιπὸν τὴν Ἄννα στὸ ἀντικρυνὸ Ζαχαροπλαστεῖο νὰ πάρῃ μερικά. Ὁ Μπόμπης τὴν ἠκολούθησε. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔμπαινε σ' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ κι' ἔμεινε ἔκθαμβος. Καλέ, ἐδῶ παντοῦ γεμάτο γλυκά! Καλέ, ἐδῶ ἦταν καλύτερα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο! Καλέ, ἐδῶ ἦταν σωστὸς παράδεισος!

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα πῆρε τὴ συνήθεια καὶ κάθε ἀπόγευμα τὸσκαζε γιὰ λίγη ὥρα ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο καὶ πήγαινε καὶ στεκόταν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ Ζαχαροπλαστεῖο καὶ θαύμαζε τὰ ὡραῖα καὶ ὀρεκτικὰ πράγματα ποὺ στόλιζαν τὶς βιτρίνες του. Δύο τρεῖς φορὲς μάλιστα ἐπεχείρησε νὰ μπῇ καὶ μέσα, μὰ τὸν ἔδιωξαν τὸν κακομοίρη, καὶ μάλιστα μὲ τὸ σκουπόξυλο!

Νομίζετε πὼς ἀπελπίζοταν ὁ Μπόμπης; Κάθε ἄλλο. Ξανάπαιρνε πάλι τὴ θέσι του ἔξω ἀπ' τὸ ζαχαροπκαστεῖο κι' ἔβλεπε τοὺς πελάτες ποὺ ἔμπαιναν καὶ ἔβγαιναν, πλήρωναν στὸ Ταμεῖο κι' ἔτρωγαν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὡραῖα γλυκά.

Μιὰ μέρα ποὺ εἶχε μείνει περισσότερη ὥρα, παρετήρησε μὲ μεγαλύτερη προσοχὴ τὴν κίνησι τοῦ ζαχαροπλαστείου καὶ ξαφνικά, ὅπως ὁ ἀρχαῖος Ἀρχιμήδης φώναξε: «Εὕρηκα! Εὕρηκα!», ἔτσι κι' αὐτὸς ἔβαλε κάτι χαρούμενα γαυγίσματα κι' ἔφυγε γοργὸς σὰν ἀστραπή. Τώρα, καλέ, κατάλαβε γιατὶ δὲν ἤθελαν νὰ δώσουν τίποτε σ' αὐτόν!

Ἡ ξενοδόχα, ποὺ βρισκόταν στὸ ταμεῖο καὶ μετροῦσε τὶς εἰσπράξεις τῆς ἡμέρας, βλέπει μονομιᾶς ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα, νὰ μπαίνῃ μέσα ὁ Μπόμπης σὰν σίφουνας, νὰ πηδᾷ ἐπάνω στὸ γραφεῖο, ν' ἁρπάζῃ ἕνα νόμισμα καὶ νὰ ξεφεύγῃ μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα. Φυσικὰ ἔτρεξε ἀπὸ πίσω του γιὰ νὰ τοῦ τὸ ξαναπάρῃ, μὰ πρὶν προφθάσῃ, ὁ κύριος Μπόμπης εἶχε περάσει κιόλας τὸ δρόμο καὶ εἶχε μπῇ μέσα στὸ Ζαχαροπλαστεῖο.

Ἄ, τώρα δὲν φοβόταν οὔτε σκουπόξυλο, οὔτε τίποτε. Ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας πελάτης σὰν τοὺς ἄλλους. Ἐπήδησε ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα κοντὰ στὸ ταμεῖο, ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ νόμισμα ποὺ κρατοῦσε στὸ στόμα του, καὶ κουνώντας τὴν οὐρά του πῆγε στὸ τραπέζι ποὺ βρίσκονταν ἀραδιασμένα τὰ γλυκά, διάλεξε ἕνα παστιτσάκι καὶ τὸ ἔφαγε μὲ ὅλη του τὴν ἡσυχία. Δὲν τὸ εἶχε πληρώσει;

Φυσικὰ ὁ Μπόμπης ἄξιζε νὰ φάῃ τώρα ἕνα δεύτερο ξύλο, μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο. Μὰ σὲ ποιὸν ἔκανε καρδιὰ νὰ δείρῃ ἕνα τόσο ἔξυπνο ζωάκι;

«Αὐτὸ τὸ σκυλὶ εἶναι ἔξυπνο σὰν ἄνθρωπος, εἶπε ἡ διευθύντρια τοῦ ξενοδοχείου. Ἐγὼ θὰ τοῦ δώσω κι' ἄλλα χρήματα γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάνῃ.»

Τί θὰ κάνῃ; Ὅ,τι ἔκανε καὶ πρίν. Τώρα πειὰ ὁ Μπόμπης εἶχε μάθει τὸν τρόπο. Δίχως νὰ χάσῃ καιρὸ ἔτρεξε πάλι στὸ Ζαχαροπλαστεῖο, πλήρωσε μὲ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει κι' ἔφαγε ἄλλο ἕνα παστιτσάκι.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ὁ Μπόμπης ἔγινε διάσημος. Σ' ὅλη τὴν γειτονιὰ μαθεύτηκε ἡ ἐξυπνάδα του καὶ ὅλοι οἱ πελάτες τοῦ ξενοδοχείου τὸβρισκαν γιὰ παιγνίδι νὰ δίνουν στὸ σκύλο χρήματα γιὰ νὰ πηγαίνῃ νὰ ψωνίζῃ τὸ γλυκό του. Καταλαβαίνετε βέβαια πὼς ἡ φήμη τοῦ Μπόμπη ἔγινε αἰτία ν' αὐξήσῃ ἡ πελατεία τοῦ ξενοδοχείου ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ τοῦ ζαχαροπλαστείου ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ σήμερα κάνουν καὶ τὰ δύο χρυσὲς δουλειές.

Γνωρίζετε ἐσεῖς κανέναν ἄλλον σκύλον τόσο ἔξυπνο; Ἐγὼ ὁμολογῶ πὼς δὲν γνωρίζω!

ΓΕΟΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(*) Ὁμιλία ἀπὸ τὸ Ραδιόφωνο.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΙΚΟΝΑ

. . Καὶ πλάκωσ' ἡ νυχτιά. Σὰν νὰ διστάζει
Ἀργὰ μὲ φρίκη τὸ φεγγάρι βγαίνει.
Ἀπὸ μακρυὰ ὁ ἄνεμος οὐρλιάζει
Κι' ἀνάκατοι κοιμοῦνται οἱ σκοτωμένοι.

Σπαθιά, κοντάρια, ὅπλα τσακισμένα,
Ἄμορφοι ὄγκοι ἀσάλευτοι φαντάζουν,
Καὶ τὰ σκοτάδια σιωπηλὰ σκεπάζουν
Ἄλογα σπὰ κανόνια χτυπημένα.

Θεριό, ἕνας καβαλλάρης σφιγμένος
Ποὺ ἀπ' τὰ σκουτιά του αἵματα σταλάζουν,
Σφιχτὰ εἶν' ἀπὸ τ' ὅπλο του πιασμένος

Πιὸ μαῦρα ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκεῖ σιμά του
Τ' ἄλόγου του οἱ τρίχες ἀνεμίζουν.
Ἡ χαίτη του ἡ πυκνὴ καὶ ἡ οὐρά του
Φαντάσματα πετούμενα θυμίζουν.

Συντρίμια εἶναι ριγμένα πέρα ὡς πέρα
Καὶ τ' ἄλογο ἐκεῖ ποὺ περιμένει
Ἀνήσυχο μυρίζει τὸν ἀγέρα.

Καὶ μόνο, στὴ λαγγιὰ σὰ βραχνιασμένη
Κάποιου κοράκου ἡ κρωγμὴ ἀψηλώνει,
Κι' ὕστερα πάλι νέκρα—ἡ νέκρα μόνη.

Ταυρομάχος [Α]

ΤΗΣ ΑΠΟΓΡΑΦΗΣ

Στὴ ράχη μου ἔπεσε νὰ συμπληρώσω μερικὰ δελτία τοῦ σπιτιοῦ μας, Ρωτῶ τὴν ὑπηρετριούλα μας:

— Πότε γεννήθηκες;

— Ποῦ νὰ θυμᾶμαι, μοῦ λέει.

— Καλά, τῆς ξαναλέω, δὲν ἄκουσες ἀπὸ τὸν πατέρα σου, τὴ μητέρα σου, πότε γεννήθηκες;

—Ἄκουσα, πὼς τὴν ἴδια μέρα γέννησε κι' ἡ γουρούνα μας ἐννιὰ γουρουνόπουλα κι' ἔτσι παρηγορήθηκαν ποὺ ἡ μάνα μου γέννησε θηλυκό.

— Τότε, πότε γέννησε ἡ γουρούνα σας τὰ ἐννιὰ γουρουνόπουλα;

— Δὲν στόπα; Τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκα ἐγώ!

— Μπράβο, καὶ σὺ γεννήθηκες τὴν ἡμέρα ποὺ γέννησε ἡ γουρούνα σας τὰ 9 γουρουνόπουλα, τὸ ὅλον δέκα.

Δὲν ἤξερα τί πρᾶξη ἔπρεπε νὰ κάμω γιὰ νὰ βρῶ τὴν ἡλικία της. Βλέπεις Ἄλγεβρα ἀκόμη δὲν ἔμαθα κι' ἔτσι ἄφησα τὸ ζήτημα νὰ τὸ βρῇ ἡ γιαγιά μου ποὺ φορεῖ γυαλιὰ καὶ βλέπει περισσότερα πράγματα ἀπὸ μένα.

Ἀρχιζιζάνιο [Α]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

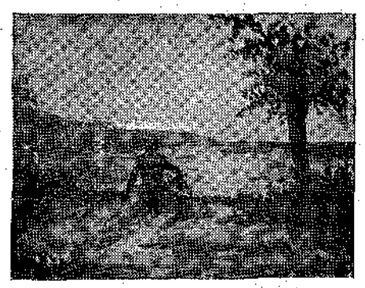

Φεγγαρόλουστη νύχτα.
Σκίτσο τοῦ Ραφαὴλ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

Κάποτε, ποὺ ὁ Αἴσωπος ἦταν δοῦλος, πῆρε διαταγὴ ἀπὸ τὸν ἀφέντη του, νὰ πάῃ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους δούλους στὸ κτῆμα, γιὰ νὰ μεταφέρουν ὅλοι τους τὶς ἀποσκευὲς ποὺ χρειάζονταν γιὰ τὴν ἐξοχὴ τὸ καλοκαίρι.

Οἱ ἄλλοι δοῦλοι λυπούνταν τὸν Αἴσωπο ποὺ τὸν ἔβλεπαν ἔτσι ἀδύνατο καὶ κακοφτιασμένο καὶ τοῦλεγαν νὰ διαλέξῃ τὸ ἐλαφρότερο δέμα. Ὁ Αἴσωπος ὅμως φορτώθηκε τὸ σακκοῦλι μὲ τὸ ψωμί. Ὅλοι γελοῦσαν μὲ τὴν... κουταμάρα του. Τὸ μεσημέρι ὅμως ποὺ στρώσανε νὰ φάνε καὶ παρατήρησαν πόσο ψωμὶ χάλασαν, κατάλαβαν τὴν ἐξυπνάδα τοῦ Αἰσώπου. Ὡς ποὺ νὰ φτάσουν στὸ κτῆμα — χρειάζονταν δυὸ μέρες—ὁ Αἴσωπος πήγαινε πιὰ χωρὶς κανένα φορτίο.

Ὁ βασιλιὰς τῆς Αἰγύπτου Νεκτένεβας εἶχε παλιὰ ἔχθρα μὲ τὸν βασιλέα τῆς Βαβυλώνας, Λύκερο. Μιὰ ἡμέρα λοιπὸν τοῦστειλαν ἀπεσταλμένους γιὰ νὰ τοῦ ποῦν πὼς ἤθελε νὰ τοῦ βρῇ ἀρχιτέκτονες ποὺ νὰ χτίζουν σπίτια στὸν ἀέρα. Ἂν δὲν κατόρθωνε νὰ τοῦ βρῇ, θὰ τοῦ κήρυσσε πόλεμο καὶ θὰ τοῦ ἔπαιρνε τὴ χώρα του. Ὁ Λύκερος δὲν ταράχτηκε καθόλου, μόνον εἶπε στὸν Αἴσωπο, γιὰ νὰ πάῃ στὸν Νεκτένεβο καὶ λύσῃ αὐτὸς τὸ δύσκολο ζήτημα.

Ὁ Αἴσωπος ἔβαλε μέσα σὲ καλάθια 5 - 6 ἀετοὺς καὶ πῆγε νὰ συναντήσῃ τὸν Νεκτέναβο.

—Ἐσένα ἔστειλε, εἶπε μὲ ἀποστροφὴ ὁ βασιλιὰς κοιτάζοντας τὴν μεγάλη του ἀσχήμια. Ἐμπρὸς δεῖξε μου τοὺς ἀρχιτέκτονες, ποὺ χτίζουν τὰ σπίτια στὸν ἀέρα.

Ὁ Αἴσωπος ἄνοιξε τὰ καλάθια καὶ ἀμέσως πέταξαν ἀπὸ μέσα οἱ ἀετοί.

— Τώρα, Μεγαλειότατε — λέει στὸ βασιλιὰ — ποὺ σοῦ ἔφερα τοὺς ἀρχιτέκτονες, δῶσε σὺ τὰ ἀπαιτούμενα ὑλικά, γιὰ νὰ χτίσουν τὰ σπίτια.

Ὁ Νεκτέναβος εὐχαριστήθηκε πολὺ ἀπὸ τὸν Αἴσωπο καὶ τὸν ἔστειλε πίσω στὸν ἀφέντη του γεμάτον δῶρα.

Ἀπολλώνιος [Β]

ΤΑΞΙΔΙΑ

Ἡ μηχανὴ τοῦ μεγάλου ὑπερωκεανείου ποὺ χτυπᾷ τὰ βρώμικα νερὰ καὶ ξανοίγει τὴν πλώρη γιὰ ταξίδι μακρυνὸ πόσες καρδιὲς ἀφήνει πίσω στὸ μουράγιο μελαγχολικές. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ τὴ χαρὰ ποὺ δίνουν τὰ ταξίδια, ἡ ποικίλη ἐναλλαγὴ τῶν τοπίων, οἱ ἀντιθέσεις τῆς φύσης,

Ὁ θαλασσινὸς ἔχει προνομιοῦχο ἐπάγγελμα. Γυρίζει παντοῦ καὶ ποτὲ δὲν νοιώθει τὴν κούραση τῆς μονοτονίας.

Ἕνα μεγάλο φορτηγὸ ξεκινᾷ. Σὲ λίγες ὧρες χάνεται στὸν Ἑλλήσποντο. Περνώντας βιαστικὰ τὸν Βόσπορο, προχωρεῖ πρὸς τὴν Μαύρη Θάλασσα. Τὸ πλήρωμα ἀκουμπισμένο στὴν κουπαστὴ χαζεύει μὲ τὰ δελφίνια.

Ἡ Μαύρη Θάλασσα ἥσυχη, ἀντανακλᾶ στὸν ἥλιον καὶ λαμποκοπᾷ. Τὸ βραδυ μὲ τὸ φεγγάρι δείχνει φανταχτερὰ τὸν ἴσκιο τοῦ φορτηγοῦ.

Τὸ ξημέρωμα φαίνονται οἱ πρῶτες στεριὲς τῆς Ρουμανίας. Καὶ τὸ βραδάκι τὸ πλήρωμα φιλοξενεῖται στὸ λιμάνι τοῦ Γαλατσιοῦ.

Ὁ Δούναβις κυλᾷ τὰ μπλάβα νερά του μὲ ναχέλεια. Στὶς ὄχθες οἱ ἀτσίγγανοι ἀφήνουν τὰ δοξάρια τους νὰ σκορπίσουν τοὺς εὔθυμους τόνους κάποιου παλιοῦ τραγουδιοῦ. Καὶ κάτω στὸ λιμάνι τὸ φορτηγὸ περιμένει σὰν ὑπομονητικὸ ὑποζύγιο τὴν ὥρα ποὺ θὰ ξεκινήσῃ γιὰ καινούργιο ταξίδι. Καὶ οἱ μέρες κυλοῦν. Οἱ θαλασσινοὶ ξεκούραστοι περιμένουν. Καμμιὰ λύπη δὲν σφίγγει τὴν ψυχή τους.

Ἡ Ρουμανία εἶναι βέβαια φιλόξενη χώρα, μὰ ὑπάρχουν κι' ἄλλες πολλές. Ὅπου κι' ἂν στρίψουν εἴτε κατὰ τὸν λεβάντε, εἴτε κατὰ τὸν πουνέντε θὰ βρεθῇ στὴν πλώρη τους ἕνα λιμάνι μὲ ἄλλο χρῶμα, μ' ἄλλη κίνηση.

Ἀπὸ τὰ μπλάβα νερὰ τοῦ Δούναβη πού ἀνανουρίζει τὸ τσιγγάνικο τραγοῦδι, ὧς τὰ φιόρδ πού τυλίγει τὸ μαῦρο ὑγρὸ σεντόνι τῆς ὁμίχλης, ὅλο λιμάνια καὶ στεριὲς σ' ἀχόρταγα μάτια τοῦ ναυτικοῦ.

Φεύγει τὸ φορτηγό. Ὅταν πλησιάσῃ πάλι τὰ νερά μας, ὁ ἀσύρματος ὀργιάζει Στέλινες χαιρετίσματα, φιλιά.

Ἡ ἀλγερινὴ ἀκτή. Οἱ κορφὲς τῶν βουνῶν φωτισμένες ἀπὸ τοὺς τσοπάνηδες, ἀνεβαίνουν ψηλὰ στὸν οὐρανό, θαρρεῖς καὶ πασκίζουν νὰ φέρουν ὧς ἐκεῖ στὸν Ἄλλαχ τὴν προσευχὴ τῶν πιστῶν του. Τὰ λιμανάκια, κρυμμένα πίσω ἀπὸ ἀπόκρημνους βράχους, παλιὰ ὁρμητήρια ἀλγερινῶν κουρσάρων, ἀπόμειναν ἄδεια κ' ἀμίλητα. Δὲν θὰ ξανάβρουν τὴν παλιά τους δόξα. Οἱ κουρσάρικες γαλέρες εἶναι μιὰ παλιὰ ἱστορία χαμένη μὲς στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Τὴν ἐπαναλαμβάνουν ὧς σήμερα τὰ νοσταλγικὰ τραγούδια τῶν Ἀράβων καὶ τὴν ὑπενθυμίζουν τὰ ἐρειπωμένα κάστρα στὶς Ἱσπανικὲς ἀκτές.

Τὸ κανάλι τοῦ Γιβραλτάρ, ἄλλοτε ἤρεμο καὶ ἀκυμάτιστο σὰν χάδι ξανθῆς νεραΐδας, ἄλλοτε ἄσκατο καὶ ἀνήσυχο. Τὸ Γιβραλτὰρ δεσπόζει ἀνάμεσα Μεσογείου καὶ Ἀτλαντικοῦ. Περίφημο φρούριο, φωλιὰ κανονιῶν. Ἡ σημαία του δὲν ὑποστέλλεται ποτέ. Κυματίζει μέρα-νύχτα, σύμβολο ἀνώτερης σημασίας. Ἡ πόλη κτισμένη στὴν πλαγιά, στολισμένη μὲ λουλούδια, εἶναι σὰν ἀντίθεση μὲ τὴν αὐστηρὴ ἐμφάνιση τοῦ φρουρίου.

Καὶ νὰ ὁ Ἀτλαντικός. Αἰώνια ἀνήσυχος, φέρνει στὸ στενὸ ὅλη του τὴν κάκια, σὲ κύματα βουβὰ καὶ μεγάλα ποὺ σκάνε στὶς πλῶρες τῶν φορτηγῶν.

Ἡ Πορτογαλλία ὕστερα. Σ' ἕνα βράχο ἄγριο ποὺ τὸν γλύφει τὸ κῦμα, φαντάζει ὁλόασπρο μοναστήρι. Ἡ καμπάνα του ἀναταράζει τὶς νύχτες τὸ πέλαγος, ἐμψυχώνει τοὺς θαλασσινοὺς καὶ τοὺς δίνει κουράγιο.

Ἀκολουθοῦν ἄγριες καὶ ἀπότομες, κοιμητήρι τόσων καραβιῶν, οἱ ἱσπανικὲς ἀκτές, κ' ἔπειτα πάλι ὁ Ἀτλαντικός. . .

(Ἀπόσκασμα)

Ὀνειρεμμένη Πατρίδα [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμά, ἑτοιμάζεται γιὰ ταξίδι καὶ ἡ μικρούλα Κική :

—Μαμὰ θὰ μοῦ ἑτοιμάσῃς ἕνα γράμμα ὅταν φύγῃς, νὰ σοῦ τὸ στείλω ;

(Γεγονὸς) *Ἀλεξανδρινὸς*

***

Ὁ Τοτός : Πόσο χρονῶν εἶναι αὐτὴ ἡ ἀγελάδα.

— Εἶναι δύο χρονῶν.

— Καὶ πῶς τὸ ξέρεις ;

— Μ' αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὰ κέρατά της.

—Ἄ, ναί, πραγματικῶς· ἔχει δύο κέρατα.

(Παλιὸ) *Τσάρος*

***

Τὸ Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες :—Τόσο λίγο γλυκό ;

Ἡ Μαμμά : —Δὲν εἶναι γιὰ σένα, εἶναι γιὰ τὸν ἀδελφό σου.

Καὶ τὸ Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες :—Τόσο πολύ ; *Μόνα Λίζα*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 29 Ὀκτωβρίου 1940

Ο ΘΕΟΣ νὰ εὐλογῇ τὰ ὅπλα τῶν Ἑλλήνων! Τὸ φυλλάδιο τοῦτο γράφτηκε καὶ τυπώθηκε πρὶν ἐκραγῇ ὁ πόλεμος. Μόνο τὰ *Νέα* τοῦ *1941* τὰ ἔγραφα τὴν ἴδια ἡμέρα (Δευτέρα, 28 Ὀκτωβρίου). Γι'αὐτὸ δὲν ἔχει περισσότερα σχετικά, οὔτε σχετικὴ Ἐπιστολή τοῦ κ. Φαίδωνος. Θὰ εἶνε ἡ ἑπομένη του.

Ὁ Νοέμβρης θὰ ἔχῃ δυὸ δωδεκασέλιδα: τὸ σημερινό, καὶ τὸ τελευταῖο μὲ τὸ ἐξώφυλλο καὶ τὸν Πίνακα περιεχομένων κατὰ τὸ σύνηθες. Ἀλλὰ τὸ τελευταῖο αὐτὸ θὰ εἶναι *τῆς 23 Νοεμβρίου* δηλ. τὸ 52ο, κι'ὄχι τῆς 30 ποὺ κι' αὐτὴ πέφτει Σάββατο. Γιατὶ ἄλλοιῶς ὁ τόμος μου θἄχε 53 φυλλάδια, ποὺ στὶς σημερινὲς περιστάσεις... δὲν συμφέρει — 52 δίνω συνήθως — κι' ἔπειτα θέλω κι' ἐγὼ νἄχω ἐλεύθερη μιὰ ἑβδομάδα, γιὰ νὰ ἑτοιμάσω μὲ περισσότερη ἄνεση τὰ πρῶτα φυλλάδια τοῦ νέου μου χρόνου.

Ἄλκη Μόρα, τὰ ἔλαβα ὅλα. Πῶς τὰ βάφτισες τὰ γράμματά σου ; Δὲν μπόρεσα νὰ διαβάσω τὴ λέξη. Ἦταν πολὺ «πνιγμένο» τὸ φυλλάδιό μου μ' ἐκεῖνον τὸν ρυθμό, δὲν εἶχε καθόλου ἀέρα, καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἄλλαξα. Διαγωνισμοὺς Ἀσκήσεων μπορῶ νὰ κάνω καὶ δυὸ τὸ χρόνο, ἕνα δηλ. καθ' ἑξαμηνία, ὅπως ἄλλοτε. Θἄναι καλύτερα ἔτσι ; «Μοιρολάτρης» εἶναι κεῖνος ποὺ πιστεύει στὴ μοῖρα, ποὺ τὰ περιμένει ὅλα ἀπ' αὐτήν, ἢ ποὺ νομίζει πὼς ὅ,τι κ' ἂν κάμῃ, δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀποφύγῃ, ἢ νὰ τὴν ἀλλάξῃ, ἂν εἶναι κακή. Βλέπεις λοιπὸν πὼς ἡ «μοιρολατρεία» δὲν εἶναι καλὸ πρᾶγμα. Κάνει τὸν ἄνθρωπο, ἂν ὄχι νὰ σταυρώνῃ δλωσδιόλου τὰ χέρια του—αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο—τουλάχιστο νὰ μὴν καταβάλλῃ ὅση προσπάθεια μπορεῖ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ καλύτερο.

Ἀντάξιο τῆς γιορτῆς, *Δίον Ἀριστεύειν*, τὸ ὡραῖο σου γράμμα ποὺ μοῦ λές τὶς ἐντυπώσεις σου. Κρῖμα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ δημοσιεύσω ὅλο! Θἀρκεσθῶ σ' αὐτὰ τὰ λίγα: «Τὸ Θέατρο μοῦ ἔδινε τὴν ἐντύπωση ναοῦ ὅπου γινόταν κάποια ἱεροτελεστία, ποὺ οἱ θεατές της ἦταν οἱ πιστοί σου.... Πῶς μποροῦν νὰ λησμονηθοῦν στιγμὲς σὰν κι' ἐκεῖνη ποὺ ὁ κ. Παπαδόπουλος, ὁ σεβαστὸς διευθυντής, δεχόταν τὰ λουλουδιὰ ποὺ τὰ πρόσφερε, λές, ἡ ἴδια ἡ Ἑλλάδα.... Ἀπομακρύνθηκα τελευταῖος ἀπ' ὅλους, ἀφοῦ ἄκοφα λίγα βαφνόφυλλα ἀπ' τὸ στεφάνι τοῦ κ. Φαίδωνα, ποὺ θὰ τὰ φυλάξω πάντα μὲ ἀγάπη καὶ θἀποτελοῦν ἀπὸ τὰ πιὸ συγκινητικὰ ἐνθύμια τῆς διαπλασιακῆς μου ζωῆς".

Ἄγε, θὰ πῶ στὴ *Μόνα Λίζα* πὼς στὸ Δηξούρι, πέρασε τὸ καλοκαίρι, εἶδες κοκόρους, ὄχι μόνο τὰ τρῶν ψάρια, ἀλλὰ καὶ νὰ ψαρεύουν. Ἦταν σ' ἕνα σπίτι ἐξοχικό, κοντὰ στὴ θάλασσα, κι' ἐπειδὴ οἱ γύρω βράχοι δὲν τοὺς ἐπρόσφεραν, φαίνεται, ἀρκετὴ τροφή, τὴ ζητοῦσαν καὶ στὴ θάλασσα... Γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ μοῦ γράφεις, πραγματικῶς εἶναι πολὺ θλιβερό. Κι' ὁ κ. Φαίδων ὁ ἴδιος δὲν τὸ ἐπιδοκιμάζει, ἂν καί, ὅπως λές, τοῦ κάνει τιμή. Ἀκριβῶς γιατ' εἶναι μιὰ τιμὴ ποὺ τὴν ἄξιζαν κι' ἄλλοι.

Νομίζω, *Μορφέα*, πὼς ἀπάντησα καὶ στὰ προηγούμενα. Ἡ φράση «θεὸς ἀπὸ μηχανῆς» προῆλθε ἀπὸ τἀρχαῖα δράματα, ποὺ συχνὰ φέρνει τὴ λύση τους ἕνας θεὸς ἢ μιὰ θεά, ὅπως π.χ. στὴν «Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι» παρουσιάζεται στὸ τέλος ἡ Ἄρτεμις, καὶ ἁρπάζει τὴν ἡρωΐδα ἀπὸ τὸ βωμό, ποὺ τὴν εἶχαν ξαπλώσει γιὰ νὰ τὴ θυσιάσουν, καὶ τὴν πηγαίνει στοὺς Ταύρους καὶ τὴν κάνει ἱέρεια τοῦ ἐκεῖ ναοῦ της, ὅπως βλέπουμε στὸ ἄλλο δράμα, «Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις». Στὸ ἀρχαῖο θέατρο, ὁ θεὸς ἢ ἡ θεὰ παρουσιαζόταν μὲ κάποιο μηχάνημα, κι' ἀπ' αὐτό, ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὸ ἀξιο τέλος μιᾶς δύσκολης καὶ μπλεγμένης ὑποθέσεως, γιὰ μιὰ λύση ποὺ ἔρχεται ὧς ἐκ θαύματος, τὴ λέμε «θεὸν ἀπὸ μηχανῆς», ἐνῶ συνήθως εἶναι ἓν' ἀπρόοπτο γεγονὸς ἢ κι' ἕνας ἀπροσδόκητος ἄνθρωπος.

Σανδὴ Κορφιατοπούλα, κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ. Χαίρω ποὺ πέρασες τόσο ὡραῖο καλοκαίρι στὸ χωριό, ὅπου βρῆκες κι' ἄλλα Διαπλασόπουλα, καὶ ποὺ σοῦ ἄρεσε πολὺ τὸ φυλλάδιο μὲ τὴν 44ῃ Κυριακή. Συνδρομητὴ μὲ ψευδώνυμο «Ἀγνωστη Παρηγοριά» δὲν ἔχω. Τετράδια ἔστειλα.

Ρίτσα Παπαθανάση, χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ πῇς στὴν ἀδελφή σου νὰ μοῦ ἐαναγράφῃ, γιατὶ δὲν θυμοῦμαι νὰ ἔλαβα τὸ γράμμα τῆς ἐκεῖνο. Στὴ νέα μου φίλη ἔστειλα τὰ φυλλάδια καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ κι' ἡ ἴδια. Εὐχομαι καλὴ πρόοδο σ' ὅλ' αὐτὰ τὰ μαθήματα ποὺ κάνεις.

Κροκεάτη, ποῦ μοῦ γράφεις κάθε δυὸ μῆνες—λίγο εἶναι—νὰ ποὺ ἔφτασε κι' ἡ νέα διαπλασιακή χρονιὰ ποὺ τὴν περίμενες ἐναγωνίως. Τώρα θὰ μοῦ ἐγγράψῃς τὰ παιδιὰ ποὺ ἤθελαν νὰ ἐγγραφοῦν ἀπ' τὴν ἀρχή, κι' ὅλοι μαζὶ θὰ κάμετε αὐτὸν τὸ Σύλλογο γιὰ τὴ διάδοσή μου. Σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων. Τὸ ποίημά σου ἐκεῖνο, ἀφοῦ σοῦ ἔγραφα πὼς τὸ ἔλαβα, ὑποθέτω πὼς θὰ εἶναι στὰ ὑπὸ κρίσιν.

Καὶ σύ, *Ποδηλάτρια*, ἄργησες νὰ μοῦ γράψῃς. Τὰ ἔλαβα ὅλα. Θὰ πλουτίσῃς βέβαια αὐτὴ τὴ συλλογὴ ἀπὸ ἔντομα καὶ πεταλούδες, ποὺ ἄρχισες νὰ κάνῃς στὴν Παλαιοκαστρίτσα μὲ τὸν *Τεττίγα*, καὶ καλὴ ἡ ἰδέα σου νὰ τὴ χαρίσῃς στὸ Γυμνάσιο. Τὰ Λατινικὰ καὶ τὴν "Ἀλγεβρα ποὺ δὲν τὰ βρίσκεις τώρα πολὺ δύσκολα, δὲν θὰ τὰ βρῆς οὔτε ἀργότερα, γιατὶ θὰ ἔχῃς τὶς βάσεις. Σ' αὐτά, βλέπεις, τὰ μαθήματα ἡ ἀρχὴ εἶναι κάτι παραπάνω ἀπὸ τὸ ἡμισυ τοῦ παντός. Ὄχι, νὰ μὴν ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμό σου, ἀς σὲ ἀποκαλοῦφαν.

Μαγεμμένο Δοξάρι, συγχωνοῦ ἀπολύτως πὼς ἡ γυναίκα πρέπει νὰ μένῃ γυναίκα κι' ὅταν ἀκολουθῇ ἓν' ἀνώτερο πνευματικὸ στάδιο, ὅπως σκοπεύεις νὰ κάμῃς ἐσύ. Γι' αὐτὸ ἔχει πολὺ δίκιο ἡ μαμμά σου, ποὺ θέλει νὰ μαθαίνῃς καὶ τὰ οἰκιακά. Λοιπὸν νὰ εἶσαι καλὰ καὶ τοῦ χρόνου, νὰ βγάλῃς πάλι μόνη σου τὰ χειμωνιάτικα σου ροῦχα ἀπ' τὸ μπαοῦλο, νὰ τὰ ἐπιθεωρήσῃς, νὰ τὰ διορθώσῃς, νὰ τὰ σιδερώσῃς καὶ νὰ τὰ τακτοποιήσῃς μέσα στὴ ντουλάπα. . . Καὶ μὴν ἀνησυχῇς γιὰ τὸ μέλλον: ὅ,τι καλὸ «ἐπιδιώξῃς ἐπίμονα» θὰ τὸ ἀποκτήσῃς.

Χαίρω, *Τζόκεϋ*, ποὺ μοῦ γράφεις κάθ' ἑβδομάδα. Ὁ "Ανανίας σ' εὐχαριστεῖ ποὺ τὸν λές . . . διάβολο γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του. Γιὰ τὸ Σῆμα βέβαια θὰ φροντίσω ἀργότερα, γιατὶ τώρα δὲν εἶναι καιρός' κι' ὄχι γιατὶ «δὲν θέλω» πιὰ τὸ παλιό, ἀλλὰ γιατὶ ἐξαντλήθηκε. Στὸ σχολεῖο σας ποὺ εἶναι πρακτικό, προτιμοῦν τἀγγλικὰ ἀπὸ τὰ λατινικά, γιατὶ ἡ νεκρὴ αὐτὴ γλῶσσα, ποὺ διδάσκεται στὰ κλασσικὰ γυμνάσια, εἶναι γιὰ ὅσους θὰ σπουδάσουν

ἐπιστήμη, νομικά, φιλολογία κτλ. Πάντα ὅμως χρειάζεται καὶ στοὺς ἄλλους, γιατ' εἶναι τὸ κλειδὶ τῶν νεολατινικῶν γλωσσῶν.

Σανδὲ Ἱππότη, τὸ ἄκουσα κι' ἐγὼ αὐτό, ἀλλὰ δὲν ξέρω ἂν εἶναι ἀλήθεια ἢ ἁπλὴ ὑπόθεσή. Πάντως, δὲν θὰ ἐμπόδιζε τὰ Διαπλασόπουλα τῶν Ἀθηνῶν νὰ κάμουν μιὰ ἰδιωτικὴ γιορτή, ὅπως ἔκαμαν τὰ Διαπλασόπουλα τῶν Πατρῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἦρθε ὁ πόλεμος. Βέβαια, στὴ δημοτική τὸ σωστὸ εἶναι *ἡ Διάπλαση - τῆς Διάπλασης*. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ τίτλος μου εἶναι στὴν καθαρεύουσα — καὶ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἱδρύθηκα, δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι στὴ δημοτική — ἐξακολουθοῦ νὰ γράφουμαι *Διάπλασις*. Τὴ γενικὴ κάπου-κάπου τὴν κάνω *Διάπλασης*, ἀλλὰ τὴν ὀνομαστικὴ πάντα μὲ γιώτα, *Διάπλασι*. Οἱ τίτλοι, βλέπεις, πρέπει νὰ διατηροῦνται οἱ ἴδιοι. Γι' αὐτὸ γράφω ἀκόμα «Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαί», «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις», «Μικραὶ Ἀγγελίαι» κτλ.

Μὲ πολλὴ χαρά, *Παράξενη Μικρούλα*, ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Ἀλλὰ εἶσαι δικαιολογημένη ποὺ δὲν λάβαινες μέρος στὴν κίνηση, ἀφοῦ ἦσουν ἐσωτερική σὲ σχολεῖο κι' ἡ ἀδελφή σου, ἀπ' τὴν πατρίδα, σοῦ ἔστελνε τὰ φυλλάδια μαζεμένα. Τώρα ποὺ εἰσαστε κι' οἱ δυὸ μαζὶ στὴν Ἀθήνα, ξαναρχίζεις, μιὰ καὶ δὲν ἔπαψες—ἡ χαρά μου—νὰ μὲ θυμᾶσαι καὶ νὰ μ' ἀγαπᾷς. Αὐτοὶ ποὺ σοῦ λένε πὼς εἶσαι μεγάλη πιὰ γιὰ νὰ διαβάζῃς «Διάπλασι», δὲν ξέρουν ἁπλούστατα τί συμβαίνει, δὲν ξέρουν πὼς ἔχω καὶ Διαπλασοποῦλες πολὺ μεγαλύτερες ἀπὸ σένα—φοιτήτριες, δασκάλες, καθηγήτριες, ἀκόμα καὶ παντρεμμένες.

Γιὰ τὴν «44ῃ Κυριακή» μοῦ γράφει καὶ τὸ *Ἀσπρο Κουνελάκι* : «Φαντάζοσα τὴ χαρά μου καὶ τοὺς πήδους μου ὅταν εἶδα καὶ τρίτο βραβεῖο! Ἔρεις ὅμως τί μοῦ ἄρεσε πιὸ πολύ ; Ἡ εἰκόνα ποὺ ἔκαμε ὁ κ. Βούττης στὴν ἀπάντησή μου. Μοῦ φάνηκε ἡ ὡραιότερη ὅλης τῆς Κυριακῆς. Ἐκεῖνος ὁ μαλωνὰς μὲ τὸ σκοῦφο του καὶ τὴ γενειάδα του σὰν τοῦ "Αη Βασίλη, καὶ μὲ κουλουράκι γαντζωμένο πάνω της σὰ σκουλαρίκι, εἶναι ἔξοχος. Ἀμὲ ὁ φτωχὸς μὲ τὸ ταγάρι του, καὶ τὴν ἀξουρισιά του, καὶ τὶς ὀρθιες μαλλοῦρες, καὶ μὲ τὸ γέλιο του ποὺ φτάνει ὧς ταῦτιά του ; . . .» Δυσόχαρτο ἔστειλα. Μὲ γειὰ τὸ νέο σπίτι κι' ἡ νέα κάμαρα μὲ μπαλκόνι, ποὺ περιμένω τὴ ζωγραφιά της.

Στοιχειωμένο Δάσος, ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ. Χαίρω ποὺ σ' ἐνθουσίασε ἡ «Κυριακή», ἡ πρώτη ποὺ διάβασες, καὶ ποὺ, γιὰ πρώτη ἐπίσης φορά, θὰ λάβῃς μέρος στὴν ἑπομένη. Ὡρισμένως ὁ «Μπάρμπα-Μακρυπόδης» ποὺ σοῦ ἄρεσε τόσο, εἶν' ἓν' ἀπὸ τὰ καλύτερα μυθιστορήματα ποὺ δημοσίευσα. Ἐξοπάθωμα εἶναι κι' ὅταν μοῦ στέλνῃς ἐσὺ τὴ διεύθυνση καὶ τὴ συνδρομὴ ἐκείνου ποὺ ἐγγράφεις, μὰ κι' ὅταν ἐγγράφεται μόνος του *καὶ δηλώνει πὼς τὸν ἔστειλες ἐσύ*. Ἀπὸ τὴν Τουρκία στέλνουνται χρήματα μὲ τραπεζιτικὴ ἐπιταγὴ (τσέκ).

Γι' ἄλλους δὲν ἔχω πιὰ τόπο. Πολλὰ γράμματα αὐτῆς τῆς ἑβδομάδας τὰ ἐφύλαξα γιὰ τὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα (ἰσχύοντα μέχρι 31)12)40). Τρελλὸ Σαξοφωνάκι, κ. (!!). Κάποιος Νο 2, κ. (ΑΓ). Κάποια, κ. (Α-Ω). Ἐυπόλυτος Ἀριστοκράτης, κ.(;;).

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ὡς σήμερα ἔλαβα καὶ τά ἑξῆς : «Ἐξετάσεις», «Ρέμβη Φθινοπώρου», «Ὁ Κισσός κι' ὁ Βράχος» καὶ «Δὲν τὰ καταλάβαμε».

Ἀπορρίπτονται : «Ἐπιτόμβιο» τοῦ *Φὸν Μόλκε*. Ἀτεχνοι οἱ στίχοι καὶ τὸ περιεχόμενο κάπως ἀκατέληπτο.—«Ὁ Ἐρρίκος Δ' κι' ὁ χωρικός» τῆς *Ἀητῶς*, γνωστότατο.— «Γλυκοχάραγμα» τῆς *Σανθῆς Κουκλίτσας*. Ἐντελῶς φανταστικὴ εἰκόνα ἀπὸ πράγματα βαλμένα ὅλα μαζὶ ἐνῶ δὲν χωροῦν. Σὲ ποιὸ μέρος τῆς Ἑλλάδος, ὑπάρχει αὐτὸ τὸ τοπεῖο ;—Ὁ «Μιχαλάκης» τοῦ *Στέφανου Ἀμάραντου*. Πολὺ ἀπίθανος ὁ χαρακτήρας τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ καὶ φανταστικὰ τὰ περιστατικὰ ποὺ διηγῆται. Φοβερὰ δυνανάγνωστο. Πόνεσαν τὰ μάτια μου.— «Οἱ δυὸ φιλάργυροι» τοῦ *Ταρζάν*. Ἀστεῖο, μὰ ἐντελῶς ἀπίθανο.—«Νυχτοτράγουδο» ὑπερλυρικό, ἐξαιρετικὴ σπατάλη ἐπιθέτων.— «Ζωή» τῆς *Μυρτῶς*. Τὰ τέσσερα πρῶτα τετράστιχα χαριτωμένα. Τὸ πέμπτο χαλάει ὅλο τὸ ποίημα. Νὰ ξανασταλῇ διορθωμένο.— «Ἀπὸ τὰ φαιδρὰ» τοῦ *Πληγωμένου Ἀετοῦ*. Ἔχει ξαναδημοσιευθῆ.— «Τὸ δῶρο τοῦ Κωστάκη» τοῦ *Κ.Α.* Τὸ θέμα χαριτωμένο. Μὰ γιατὶ νὰ μὴ γραφῇ πιὸ ἁπλά, πιὸ παιδικά, μὲ λιγώτερο σχοινοτενεῖς καὶ μπερδεμένες φράσεις. Κι' ἔπειτα τί θέλετε μέσα σὲ κάθε σας κομμάτι νὰ βάζετε «τὸ ξεγέλασμα τῆς μοίρας, ἡ πικρὴ εἰρωνεία τῆς τύχης» καὶ κάτι ἄλλες τέτοιες παλιὲς ἐκφράσεις. Νὰ ξανασταλῇ γραμμένο διαφορετικά.—"Ἐχω στὰ χέρια μου ὅσα κομμάτια ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Αὐγούστου.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ἡρακλῆν* (τὰ ἔλαβα ὅλα· περμένω τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸ ταξίδι·) *Βικτωρίαν Χανιά* (μὰ ναί, ἀφοῦ εἶσαι πέντε χρόνια συνδρομήτρια, ἦταν καιρὸς νὰ μοῦ γράψῃς, νὰ σὲ γνωρίσω· κατὰ λάθος εἶπα στὴν *Χ.Κ.* πὼς ἔχεις ψευδώνυμο, τώρα ὅμως πρέπει νὰ πάρῃς· κάποιο θὰ βρῆς ποὺ νὰ σἀρέσῃ· γιὰ τὸν *Ζ.* δὲν θυμοῦμαι τώρα· ἡ Κ. ὅμως εἶναι καὶ ἔχει·) *Λευκὸ Κρινάκι* (τὰ ἔλαβα ὅλα· γιατὶ νἀπορήσω ; κι' ἄλλοι στὴν ἡλικία σου ζωγραφίζουν καλά·) *Ζυλρίδα* (σ' ἕνα μόνο συναίσθημα θὰ περιορισθῆς, σ' ἕνα μόνο περιστατικὸ ποὺ σοῦ ἔκαμε ἡ χαρά, ἡ λύπη, ἡ φόβο, ἡ ἐκπλῆξη κτλ. ὅλα μαζὶ δὲν· θὰ χωροῦσαν σὲ μιὰ ἀπάντηση «Κυριακῆς», γι' αὐτὸ εἶπα ἤ, ἤ, ἤ...) *Ἀρχιζιζάνιον* (χαριτωμένο τὸ γράμμα σου γιὰ τὴν ἀπογραφή· καὶ ξέρεις τί τὸ ἔκαμα ; ἔγινε ἔτσι... κομμάτι, καὶ τὸ πέρασα στὴ Σ.Σ.Σ., ὅπου θὰ δημοσιευθῆ, καὶ μάλιστα μὲ Α. καλά·) *Σανθὴν Κορφιατοπούλαν* (ἔλαβα καὶ τὸ ἄλλο σου γράμμα μὲ τοὺς διαγωνισμούς·) *Μύρωνα* (χρεωστικὸ ὁπόλοιπο δρ. 2,40·) *Κάποιαν* καὶ *Κάποιον* Νο 2 (ἐξετέλεσα·) *Πρόσωπο "Αλογο* (ἔξοχες οἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὰ Ἑξηνταχρονα στὸν Πειραιᾶ, μὰ χιοῦμορ ποὺ τὸ ζήλεψε κι' ὁ Ἀνανίας· θὰ τὶς δημοσιεύσω, ὄχι στὴ Σελίδα, — θἄπιαναν πολὺ — ἀλλὰ μέσα στὸ φύλλο καί, ἐξαιρετικά, μὲ τόνομά σου· σὲ πειράζει ;) *Ναΐδα* (ἔλαβα· ναί, ἐκεῖνο ἦταν λάθος τυχαῖο·) *Σείριος* (Μπουριντὰν εἶναι τὸ σωστό· τονίζουν ὅμως καὶ Μπούρινταν, δὲν εἶναι σπουδαῖο λάθος·) *Σκιάν*, *Ἴσιδα* κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Ὀκτωβρίου θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 282ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων· Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Ἰανουαρίου.

598. Λεξίγριφος

Πρόθεση μὲ σχῆμα ἑνώνω
Σταυρό,
Καὶ μ' αὐτὸ σοῦ φανερώνω
Κληρικό. Νυχτολούλουδο

599. Στοιχειόγριφος

Μικρὴ νῆσος ἐγὼ εἶμαι στὸ Αἰγαῖο·
Μ' ἂν μοῦ κόψῃς τὸ λαιμὸ καὶ τὸ κεφάλι,
Ἄλλη νῆσος θὰ φανῇ τότε σοῦ λέω,
Στὶς Κυκλάδες, κι' ἀρχαιὰ αὐτὴ μεγάλη.

Ἀραπάκι τοῦ Κατρου

600. Μεταγραμματισμὸς

Κι' ἄλλη νῆσος στὸ ὡραῖο,
Τὸ γαλάζιο μας Αἰγαῖο·
Μὰ κεφάλι ἂν τῆς ἀλλάξῃς
Τῇ ζωή σου ὅλη θὰ φτιάξῃς.

Κικέρων

601. Τονόγριφος

Εἶμαι ποτάμι στὴν Ἑλλάδα
Κι' ἔχω τὸ ρέμμα μου πλατύ·
Ἀλλ' ἂν τὸν τόνο μου ἀνεβάσῃς,
Εἶμαι ἱκανὸς γιὰ κάτι τί.

Βόταν

602. Ἀναγραμματισμὸς

Ἀτιαχτο στίφος, ἄγριο·
Μ' ἀναγραμματισμένο,
Τοῦ κήπου εἶναι τὸ στόλισμα
Τὸ μοσχομυρισμένο. Βόταν

603. Κλίμαξ

Σ — Σ
Μ — — Σ
Μ — — — Σ
Μ — — — — Σ
Σ — — — — — Σ
Σ — — — — — — Σ
Σ — — — — — — — Σ
Σ — — — — — — — — Σ

Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει γράμμα. Καὶ ἀναγινώσκονται κατὰ σειράν : ἔντομον, ἀρχαία πόλις τῆς Αἰγύπτου, ποταμός, κάτοικος βρεττανικῆς νήσου, ἀρχαία πόλις μὲ μαλθακοὺς κατοίκους, μέγας φιλόσοφος, ἀρχ. ἐπιγραμματοποιός, ἀρχ. χορικὸς ποιητής.

Νηρεὺς

604. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 2 7 8 9=Πόλις τῆς Γραφῆς.
2 5 9 2 =Τροχοφόρον.
6 6 4 8 9 2 =Ἄυλον.
4 5 9 2 =Εἰς τὰ πλοῖα.
5 4 2 =Θεά.
6 4 8 9 2 =Σημεῖον.
7 6 7 9 2 =Τὸ ἔχει κάθε πρῶγμα.
8 3 4 5 =Πρόθεσις
9 2 5 9 2 5 7 6 =Θουκτόν.

Ἀραπάκι τοῦ Κατρου

605. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δὲ τρίτα γράμματα στρατιωτικὴν μονάδα :

1, Πόλις τῆς Πελοποννήσου· 2, Ὅταν παύουν αἱ ἐχθροπραξίαι· 3, Πρωτεύουσα μικροῦ εὐρωπ. κράτους· 4, Γίνεται αἰσθητὸν διὰ τῆς φωνός· 5, Μέρος τοῦ προσώπου. Κικέρων

606. Φωνηεντόλιπον

τ - γντ - βγν - μτ

Νυχτολούλουδο

607. Γρίφος

Ἀέρ' γῆ ἤτον εἶδος.

Βόταν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 34.

411. Ἔπειτα (ἔ ! πήτα). — 412. Ρωσία (Ρ. Σία). — 413. Σασὺλ - αὐλός. — 414. Πίννα - πεῖνα.—415.

ΜΗΡΟΣ ΑΣΚΟΣ
Η Τ Κ Α
Λ Ε Μ Ν
Ε ΑΓΚΩΝ Ι
ΑΓΕΛΗ ΝΟΜΟΣ
Σ Η
Ο Μ
ΣΑΥΡΑ

416. *Τὸ βαθὺ ποτάμι δὲν κάνει κρότο.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ μεσαίου Τ μαιανδροειδῶς). — 417. ΜΑΡΔΟΝΙΟΣ (Ἀτδίνιον), ρόδον, Δάρδανος, ὄρνις, Νορμανδία, Ἴδας, Σόδομα). — 418 - 422. Διὰ τοῦ Υ: *αὐτός, θετάς, θέλος, μύλος Σύρος.* — 423. *Ἐν τῷ Ἅδῃ οὐκ ἔστι μετάνοια* (ἐν τὸ α, δεῖ, οὐκ ἐς τί, μὲ ταν ια.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 894]

Λουλούδι τῶν *Ἄλπεων*, τετραδιάκι ἀνταπέδωσα καὶ ἐπεστράφη. Γράψτε σωστὴ διεύθυνση καὶ ἀπαραιτήτως ὄνομα.

Μαγεμμένο Δοξάρι

[Μ' — 895]

Νίλς, γιατί δὲν ἀπαντᾶς ; Μήπως ἀπὸ τὴν. . . ἔκπληξη ;;!!

Παράξενη Μικρούλα

[Μ' — 896]

Κατόπιν ἑορτῆς 60χρόνων.

Πράσινο Ἄλογο, μετὰ τὴν ἐπίδειξη τῶν δοντιῶν σου, ὁ Ταυρομάχος ἱκανοποιήθηκε ; Περιμένω γράμμα.—*Ἀπόλλωνα τοῦ Μπελβεντέρε*, στὸ χαριτωμένο παιδικό σου μουτράκι, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο δὲν ταιριάζει. Γιατί δὲν παίρνεις τὸ : Μπέμπης ;—*Ταυρομάχε*, νόμιζες ὅτι θὰ εὕρισκες ταύρους στὸ θέατρο, γι' αὐτὸ φόρεσες κόκκινο πουλόβερ ;—Ἡ φωνὴ τοῦ *Ἐθνικοῦ Ἰδεώδους* τὸν βοηθάει γιὰ νὰ γίνῃ ρήτορας. Ἄλλωστε καὶ μέσα στὸ θέατρο δὲν ἔπαψε νὰ τὴν ἐπιδείχνῃ. Ἀποτέλεσμα ὅμως ἦταν ν' ἀπειληθῇ μ' ἔξωση ἀπὸ τὸν διευθυντή. Τί ἀστεῖο ! ! ! — *Ναυτόπουλο τῆς Ἕλλης, Ἀλπινίστρια*, ξυπνῆστεεε. Εἶναι καιρός. — *Σανθὲ Ἱππότη*, ἤσουνα στὴ γιορτή ; Δὲν σὲ εἶδα.

Ἀνυπόταχτο Ναυτάκι

[Μ' — 897]

Βασιλικὲ Ἀετέ, χρόνια πολλά. Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε, ἀφοῦ λέγεσαι Γαβαλᾶς, γιατὶ στὴν ἀλληλογραφία ἀπαντᾶς Ρήγας ? ? Μήπως ἀγνοεῖς γραφή !!;;

Σανθὸς Ἱππότης

[Μ' — 898]

Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, μὴν εἶσαι ἀφηρημένος !!! Διεύθυνσις : (Μ—330). Μπουμπούλ . . . γραμματεύς ; ;

Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[Μ' — 899]

Μπελβεντέρε, ὡραῖα σὲ σύστησα τὸ Ἰδεῶδες ! Ἐμεῖς ἀκούσαμε. . . τερατάκι ! ! ! (*Θάμωσες ;*)

Βασίλισσα τῶν Ρόδων, Μωραϊτοπούλα

[Μ' — 900]

Ἐλβιάτη, εὐχαρίστως θὰ στείλω τετραδιάκι, ἀλλὰ σὲ ποιὰ διεύθυνση ; Τῆς Ἑκάλης ;

Μποὲμ

[Μ' — 901]

Κάσσιε, γιατὶ τέτοιος ἱππότισμός ! ! ! ἀπέναντί μου ; Ἐχνᾶς δσα συνέβησαν ; Συγχαρητήρια λοιπόν.

Μαγεμμένο Δοξάρι

[Μ' — 902]

Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε, ἀφοῦ δὲν εἶσαι θυμωμένος, γράψε μου.—Κορίτσι τῆς Ἑλλάδος, Βάγκνερ, γιατὶ δὲν ἀπαντᾶτε ; —Ὁ Διαγωνισμός μου (Μ'—484) παρατείνεται.

ΜΟΡΦΕΥΣ

[Μ' — 903]

Λευκὴ Καμέλια, Γαλανομμάτα, Λίστ, περιμένω Μικρὰ Μυστικά.—Δικέφαλε Ἀετέ, Τσιριγώτικο Διαβολάκι, ἔστειλα. Δάβατε ;

ΝΗΡΕΥΣ

[Μ' — 904]

Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε, Θαλασσόλυκε, χρόνια πολλά. Θαλασσόλυκος=Δ. Π. καλὸ δῶρο γιὰ τὴ γιορτή σου. — Φυλαχθῆτε ὅλοι σας ἀπὸ τὸν

ΚΑΠΟΙΟ Νο 2 καὶ τὴν ΚΑΠΟΙΑ

[Μ' — 905]

Μπούλυ, Ἄσπρο Κουνελάκι, Πίστις-Πατρίς, γιατὶ δὲν ἀπαντᾶτε ; Ἔγραψα.

Ἀγριόσταπια

[Μ' — 906]

Σκυριανόπουλο, Καπετὰν Ἄγρα, Λευκὴ Καμέλια, Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε : *Πολύχρονοι, εὐτυχισμένοι.* — Χιονοθύελλα, Ξανθούλα : ἀνταλλάσσομε ; Δ)σις : Ἰωάννην Μελέντην, Πολωνίας 16, Θεσσαλονίκη.

Τσάρος

[Μ' — 907]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»

Ἀναλάβαμε τὸ γιορτασμὸ τῶν *ἑξηντάχρονων* στὴν Ἀθήνα. Ὅσοι θέλουν νὰ μᾶς βοηθήσουν ὁπωσδήποτε ἂς γράφουν γρήγορα τὰ προσόντα τους. Ἰωάννην Κεφαλλωνίτην Δεινοκράτους 59, Ἀθῆναι.

[Μ' — 908]

Ἀμπονὲ Ἀστέρια. Δὲν σᾶς εἴδαμε ἀκόμα νὰ λάμψετε. Μήπως σβύσατε κιόλας ;

Καπετὰν Τρομάρας

[Μ' — 909]

Τρισκατάρατε, ξέρεις πῶς μᾶς ζάλισες μὲ τὶς ἀνοησίες ποὺ λές ; Δὲν παύεις λιγάκι ;

Καπετὰν Τρομάρας

[Μ' — 910]

Καπετὰν Κεραυνὲ ἀπὸ πότε ἔκανες παιδί σου τὸ Πράσινο Ἄλογο ;

Καπετὰν Τρομάρας

[Μ' — 911]

Ροδοδακτύλισσα, Σπίθα, Στοιχειωμένο Καράβι, ἀληθινὴ χαρὰ ἡ γνωριμία σας στὸ Πεδίον Ἄρεως. — Ροδοπέταλα, Πειραιώτισσα, Μπελβεντεράκι, Γαζία, κι' ἡ δική σας γνωριμιά, στὰ ἑξηντάχρονα, χαρά.

ΝΙΔΣ τοῦ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[Μ' — 912]

Ἀπ' ὅλο τὸν διαπλασόκοσμο, ποὺ γνωρίσαμε στὰ ἑξηντάχρονα καὶ στὸ ἄγαλμα Βασιλέως Κωνσταντίνου, περιμένουμε ξεχωριστὰ τετραδιάκι. (Ἰωάννην Κεφαλλωνίτην, Δεινοκράτους πενήντα ἐννέα).—Ἐξαιρεῖται τό. . . Ἄλογο ! ! !

«ΝΕΟ ΦΡΟΥΤΟ»—ΝΙΔΣ»
τοῦ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[Μ' — 913]

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ Ρητοῦ : Πρῶτον : Λευκὴ Καμέλια. Δεύτερον: Τσάρος. Τοὺς συμμετασχόντας ὁπερευχαριστῶ.

Καπετὰν Ἄγρος

[Μ' — 914]

Διαπλασόπουλα ! Κάτι ἔλειπε στὴν κίνηση καὶ εἰσέρχεται τῶρα παταγωδῶς. Σκοπός ! Ἀποκαλύψεις ! Καλαμπούρια! Τρέεεεμετέ τα.—ΔΙΑΒΟΛΟΚΟΡΙΤΣΑ

[Μ' — 915]

Λόγῳ ἀφιλίας οἱ ἀποκαλύψεις ἀναβάλλονται διὰ τὰ ἐρχόμενα φυλλάδια.

ΔΙΑΒΟΛΟΚΟΡΙΤΣΑ

[Μ' — 916]

Διαπλασόκοσμε ! ! ἄκουσον. . ! ! ἄκουσον . . ! ! (ἄνευ παρεξηγήσεων) ἐντυπώσεις ἐκ τῆς συναντήσεως 20ης Ὀκτωβρίου.—Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες : ὄφος ἀλεπουδίσιο, γλῶσσα καθαρεύουσα. — Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος : ἤθελε νὰ διατηρήσῃ ἰνκόγνιτο, ἀλλὰ ὁ κόσμος τὸ εἶχε τσιμπανοκι' αὐτὸς κρυφὸ καμάρι. — Νίλς, ὄφος παρλαδόρου, γλῶσσα μεγάλη καὶ τρανή, γλυστρίδα θάφαγε ;—Νέο φροῦτο : ὄφος Ὀδυσσέως ! ! γλῶσσα : ἑνὸς χιλιοστομέτρου. — Ἀπόλλων τοῦ Μπελβεντέρε, Μπουμπούλ, Τσιριγότικο Διαβολάκι, Ἰδανόης κοντοπαντελονάδες. Ἐλλείψει χώρου ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον.

Ἀσύλληπτες Σκιές

[Μ' — 917]

Μπελβεντέρε, παίζεις ξύλο μὲ τὴν ἀδελφή σου ; Ντροπή !

Ἀσύλληπτες Σκιές

[Μ' — 918]

Ἀριστοφάνη, Λευκὴ Καμέλια, Μύρων, γιατὶ δὲν ἀνταποδίδετε τετραδιάκια; Ἡ νάρκη τοῦ καλοκαιριοῦ, φαίνεται σᾶς πείραξε. Τώρα ἔπιασαν τὰ κρύα· συνεπῶς. . .

ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

[Μ' — 919]

Στὴν (Μ—837) θέλει «ἐπιφοιτᾶ» ἀντὶ «ὑπιφοιτά». *Κόκκινη Αὐτοκράτειρα* εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν ἀνταλλάσσω.

ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

[Μ' — 920]

Καραβόσκυλο, περαστικά.—*Μαρία Ἀντωνέττα.* Δὲν εἶμαι ὁ Παρασκευόπουλος. Ἐμένα δὲ θὰ μπορέσῃς νὰ μὲ ἀποκαλύψῃς ποτέ, γιατὶ ἔχω

ΣΙΔΗΡΟΥΝ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ

[Μ' — 921]

Περιμένω ἀπ' ὅλους-ες τετραδιάκι, γράμμα : Στεῖλτε : Τάσον Ἀλεξανδρόπουλον, Ἰατροῦ, Μεσολόγγι — Μίρκα, γράμμα ;—Ἀδολάρ, τετραδιάκι ; — Βοναπάρτη λιγώτεροι ρωμαντισμοί : (Μ—805).

Ἄσπρος Γλάρος

[Μ' — 922]

Περιμένω τετραδιάκι ἀπό : Ἀνατζιατικο Χαμόγελο, Δαφνούλα, Λορελάϊ, Μυρέλλα, Ρέμβη, Σύλβια, Τριαντάφυλλη, Ἄρπη. Ἂν θέλουν, καὶ γράμμα, Διεύθυνση, παραπάνω.

Ἄσπρος Γλάρος

[Μ' — 923]

Διαπλασόκοσμε, ξέχασες τὴν (Μ' 694) *ὅτι ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά;*

ΣΕΙΡΙΟΣ

[Μ' — 924]

Συλφίδα, Λευκὸ Κρινάκι, γιατὶ δὲν ἀνταποδίδετε ; *Κλὸ-Κλό*, στέλνω.

ΣΕΙΡΙΟΣ

[Μ' — 925]

Θηριοδαμαστής, *Θηριοδαμαστής*,

ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗΣ

[Μ' — 926]

Ἀποτελέσματα Πεντάθλου ΡΟΚΑΒΕΛΟΥΡΑΣ. *Βραβεῖα :* Ζωγραφικῆς : Κηφήν, Λύσεων : Κηφήν, Πν. Ἀσκήσεων: Βέρθερος, Γνωμικοῦ : Κηφήν, Γραμματοσήμων : Νίλς, ΠΕΝΤΑΘΛΟΝΙΚΗΣ : *Κηφήν.* Βραβεῖα ἐστάλησαν. Λοιποὺς εὐχαριστοῦμε—ΡΟΚΑΒΕΛΟΥΡΑ, δεχόμεθα ἀντιπροσώπους καὶ μέλη (Μ-650).

[Μ' — 927]

Ἀγαπητὰ Διαπλασόπουλα, *Λευκὴ Καμέλια, Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε, Μαραθωνομάχε, Λίστ*, εὔχομαι «χρόνια πολλά».

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

Τύποις Σεργιάδου